

VIVO KUN ALKOHOLISMO

KELKAJ SUGESTOJ POR KRISTANOJ

DANKAN HISTER

Ĉiuj citoj estas indikitaj laŭ la Sankta Biblio, eldonita esperantlingve de Brita kaj Alilanda Biblia Societo (Londono) kaj Nacia Biblia Societo de Skotlando (Edinburgo), 1984

ANTAŬPAROLO

Nun estas la ĝusta tempo por tuŝi tiun problemon, kun kiu ni en nia komunumo alpuŝiĝas ĉiutage. Ĉirkaŭ 14 milionoj da amerikanoj havas problemojn pro alkoholo (1). En 43% da amerikaj familioj unu el la familianoj estas alkoholulo (2). En Ameriko 10% da laboristoj suferas pro alkoholismo. Same statas la afero en Rusio kaj aliaj landoj de Orienta Eŭropo. Se nacioj suferus de iu alia malsano tiel, kiel ili suferas pro alkoholismo, estus anoncitaj naciaj krizoj. Fakte, alkoholismo estas granda kaj signifgrande kaŝita problemo. Tiu fakto, ke ni estas kristadelfianoj, ne liberigas nin de tiu ĉi problemo. Tio signifas, ke multaj kristadelfianoj loĝas kune kun alkoholuloj, kiuj estas iliaj parencoj kaj karaj por ili homoj. Tiu ĉi mesaĝo estas adresita al ili; ĝi ne estas ilo por kuraci alkoholismon.

Mi tute ne opinias min kompetenta por verki tian helplernilon. Mi neniam estis alkoholulo, neniam havis problemojn pro alkoholo. Mi kreskis en la familio, kie alkoholaĵojn oni trinkis, sed neniam troigis. Mi loĝas kun la edzino, kiu trinkas alkoholaĵojn ankaŭ en tre malgranda kvanto. Plejparte mi loĝas en malriĉaj landoj, predikante tie la Vorton de Dio al homoj, kiuj plej grandan parton de sia vivo travivis en eks-Sovetio. Ĝuste en tiuj landoj procento da alkoholuloj estas la plej alta en la mondo. Mi predikas al diversaj homoj – kiel regulo, mi laboras individue, kaj suferantojn pro alkoholismo mi renkontis multfoje. Mi sentas ŝarĝon de la slava mondo, kaj tie ĉi, kiel nenie pli, alkoholo estas nia la plej granda malbena. Multfoje mi vidis tion, kio estas kaŝita de fremdaj okuloj: malhonoron, doloron kaj disfalon de familioj, kiuj estis devigitaj vivi kun tiu ĉi problemo. Eĉ se homo ĉiame trinkas alkoholon nur moderkvante, li per tio kaŭzas al socio malprofiton. Rezulte, mi decidis por mi mem en 1990, ke tute ne trinkos alkoholon. Mi senpenige tenas mian promeson. Sed alkoholuloj ne povas drinki "moderkvante". Ili devas ne drinki tute. Mi havas multe da amikoj-kristadelfianoj, kiuj estas alkoholuloj. Se mi amas ilin, mi devas agi tiamaniere: mi devas diri al ili: "Haltu. Ĉesu drinki. Tute. Mi ne drinkas, neniom. Mi ne faras tion post via spino, kiam vi ne povas vidi min. Mi konfesas al vi, ke mi ne drinkas tute. Mi estas kun vi. Neniam trankviligu vin, ke vi povas drinki "moderkvante", ĉar aliaj faras tiel, iom po iom detruante sin mem. Mi ne faras tion". Tio estas mia persona kompreno de la vortoj de Paŭlo relate al tio, ke oni devas ne fari tion, kio ne kontraŭas al nia konscienco, sed estas ŝtono de falpuŝiĝo por aliaj homoj. Liaj vortoj en la Epistoloj al la Romanoj kaj Korintanoj pri tio, ke ni devas ne fari tion, kio publike aŭ malpublike povas devigi kredantan homon peki. En la unua jarcento tio estis idoladorado. Por ni, aŭ por mi almenaŭ, ĉar mi loĝas en Orienta Eŭropo, tio estas alkoholo. Pli bone estas fari tion, kio kuraĝigus la kredantojn al senpeka vivmaniero. Jen kio estas skribite en la Malnova

Testamento: antaŭ blindulo ne kuŝigu falilon – tio estas, ne faru tion, kio kaŭzus al iu falon. "Ni donu en nenio okazon por maledifon" (2Kor 6:3-4). Eĉ dum mia edziĝfesto mi estis nura homo, kiu ne trinkis alkoholaĵojn – ne unu gluton. Tion mi diras ne por fanfaroni. Tio ĉi ne estas por mi ofero. Mi ne konvinkas vin pri utilo de tuta sindeteno, kvankam tio estas mia pozicio, mia persona konvinko (3). Mi diras pri tio nur tial, ke mi scias, kiel multe da miaj amikoj kaj iliaj familianoj suferas pro alkoholismo. Tiuj ĉi helpvortoj estas ne nur por alkoholuloj, iliaj familianoj kaj amikoj. Mi volas, ke vi ĉiuj ekkonsciu, ke mi vidis... malfeliĉojn, plagajn situaciojn, en kiuj vi estas. Tio maltrankviligas min, kaj pro tio mi ne trinkas alkoholaĵojn jam dum 14 jaroj (krom vino dum dispecigo de pano). Mi skribis tiujn liniojn kun preĝo.

Dankan Hister, Riga, Latvio

ENHAVO

1. Kompreni alkoholulon.
 - 1.1 Enkonduko
 - 1.2 Rifuzo
Plidetala studo: Kompreno de la kredantoj, ke Dio vidas kaj scias ĉion.
 - 1.3 Kelkaj medicinaj aspektoj
Plidetala studo: kompreno de la kredantoj, ke ĉiujn estaĵojn kreis Dio.
 - 1.4 Kulpo
 - 1.5 La naturo de peko kaj tento

2. Kompreno de via respondo
 - 2.1 Enkonduko
 - 2.2 Rifuzo
 - 2.3 Helpi aŭ doni eblecon
 - 2.4 Apartiĝo
 - 2.4 Pacienco kaj pardono

3. La Biblia respondo
 - 3.1 Enkonduko
 - 3.2 Evidenteco kaj malaprobo
 - 3.3 Pento
 - 3.4 La nova vivo

4. Post la venko
5. Konkludoj

Aldono 1: "Dek du paŝoj" de anonimaj alkoholuloj

Aldono 2: Kelkaj kristadelfianaj kontaktiloj

1.1 ENKONDUKO

Kiel regule, ni koncentras nian atenton pri jam aperinta problemo. Via edzino estas drinkemulino. Pro tio ŝi ne prizorgas la infanojn. Vi ne havas sufiĉe da mono. Ŝia atento ĉiame estas allogita al botelo, sed ne al vi, aŭ al iu alia. Sed por savi ŝin, la edzo devas provi kompreni ŝin. Ne nepre trovi kialon de ŝia alkoholismo – tio estas neatingebla eĉ por la plej bonaj fizioterapeŭtoj. Eĉ la Sankta Biblio nenion diras pri tio. Necesas kompreni, kion ŝi sentas, estante alkoholulino.

1.2 MEMMALAKCEPTO

Memmalakcepto estas ŝlosilo al alkoholismo. Alkoholismo estas nura malsano, kiun alkoholuloj ne konsideras kiel malsanon kaj ne kredas, ke ili malsanas je ĝi. Alkoholismo kondukas al mensa, korpa kaj morala degradado kaj je la unua stadio de la malsano vin lasas honesteco. Dekomence vi mensogas ne multe... Sed antaŭ ĉio, drinkemulo mensogas al si mem: Mi drinkis nur dufoje..., mi ne drinkis la tutan semajnon..., mi ja ne drinkas tiom multe, kiom drinkas... (Tom, Ĝojs, Sergeo, Svetlana, Sara...).

Pli poste drinkemulo komencas trompi tiujn, kiuj estas ĉirkaŭ li. Ĉiun provon interparoli kun li pri tiu ĉi problemo li malakceptas. Trompo estas peko. Ni scias el la Sankta Skribo, ke la koro de nepentinta homo estas nefidinda (Jer 17:9). Nia interna "diablo" estas trompo. Per trompo ni enigis nin mem en pekon. Ofte ni eĉ kruelegas nin mem kaj ribelas kontraŭ Dio kaj Liaj vojoj. Ni diversmaniere pravigas niajn agojn, konvinkas nin mem, ke ni estas aparta okazo, ke ĝuste nia okazo estas vera. Do, alkoholismo komenciĝas per mensogo relate al ni mem, al Dio, al homoj. Drinkemulo pli kaj pli eniras en tiun ĉi staton, ĉar liaj ĉirkaŭantoj ĉesas subteni lin. Dekomence ili sekretigas, kiom li drinkas, kaj ili penas trovi pravigon al liaj agoj. Senkonscie li kreas el mempravigoj reton, kiu helpas al li daŭrigi drinkadon. Tio ne signifas, ke ĉiuj ĉirkaŭ li estas kulpaj. Ili trafis la sindromon de rano – rano elsaltos el bolanta akvo, se oni enĵetos ĝin tien. Sed se ranon meti en malvarmetan akvon kaj malrapide plialtigi la temperaturon de la akvo, ĝi restos en iom po iom ekboliganta akvo ĝis kiam ĝi mortos. Ĉirkaŭantoj devas helpi al drinkemulo, kaj komprenigi al li, ke li troviĝas en problema situacio. Estas reale, ke homo povas reveni al sia normala vivo – kaj tio estos granda progressa ŝanĝo. Sed povas okazi, ke li iros plu laŭ la vojo nedestinita de Dio. Komplikeco de la malsano estas en tio, ke alkoholismo delogas homon de la realeco. Drinkemulo koncentras sian atenton je specifaj detaloj – "mi ne manĝis manĝaĵon de la infanoj, sed vi kulpas min pri tio... mi ne faris tion... vi

havas monon en via monujo... mi trinkis bieron, sed ne vodkon... mi trinkis kontraŭ mia mono... min trafis malfeliĉo...". Ĉiuj tiuj kaj similaj al ili eldiroj estas deziro deflankiĝi de realeco. "Komprenigi al li la veran situacion" – jen pri kio necesas maltrankviliĝi. Alkoholismo estas pereco por individuo; kuraci alkoholismon signifas transformigi individuon laŭ la bilbo de Dio.

Ĉar la malsano progresas, alkoholuloj pli kaj pli mensogas, kaj pli kaj pli da homoj iĝas enigitaj en tiujn ĉi rilatojn, kiuj estas maljustaj. Jen tial alkoholismo estas grava peko, pri kiu avertas la Biblio. Nia Patro atendas de ni komprenon kaj bonan konduton, kiu kontrastas al trompo kaj mensogo. Li vidas nin ĝisfunde, kaj se ni fidas al tio, ni devas esti "travideblaj" antaŭ Li. Alkoholuloj mensogas por havi eblecon aĉeti alkoholaĵojn, kaj ankaŭ por havi lokon kaj tempon por drinki. Unu mensogo ĉiam tiras post si alian. Kaj alkoholuloj mensogas eĉ tiam, kiam ili tion ne bezonas. La kutimo iĝas mania. Ĝuste al la simila konduto devas esti direktita kuracado de alkoholulo – sed ne nur al tio, ke devigi lin ne drinki.

Klasika eraro de tiuj, kiuj zorgas pri alkoholuloj estas tio, ke ili penas devigi drinkemulojn "promesi neniam drinki denove". Certe, ili promesas, sed poste ĉiamaniere elturniĝas por pravigi kaj defendi sin. Kaj ĉio ripetiĝas denove kaj denove. Tio, ke alkoholuloj malplenumas siajn promesojn, estas nur unu aspekto de alkoholismo. Plue sekvas la stadio de memmalakcepto. La malplenumitaj promesoj elvokas en alkoholuloj malamon al si mem; tio ankaŭ iĝas kialo laŭ kiu li aŭ ŝi drinkas. Kaj la problemo daŭras plue.

Tre malfacile estas kompreni, kial homoj iĝas alkoholuloj. Kialoj kvazaŭ forglitas de ni. Certe, se ni scias kialon de okazintaĵo, ni pli facile venkas problemon. "Sekreto" de alkoholismo estas en tio, ke alkoholuloj ne allasas la penson pri tio, ke ili malsanas. Kaj tion necesas komprenigi al alkoholuloj kun amo. Necesas forgesi pri "kial", se forestas reala ebleco trovi kialon de la malsaniĝo. La realeco estas en tio, ke la alkoholulo estas alkoholulo. Akcepti la neklarigeblan helpas al ili turni sin al Dio. Ilin allogas neklarigebla "alta forto", pri kiu anonimaj alkoholuloj parolas en la grupoj, nomitaj "Dek du paŝoj". La sekreto de alkoholismo devigas ilin turniĝi al Dio. La neklarigeblan necesas kompreni. Kaj pro tio psikiatro-ateisto Karl Ĝung estas agnoskita nekapabla por kuraci alkoholulojn. Ekster psikologio kuracado forestas. La sperto de batalo kun malsano/peko instruas pri tio, ke "la vojoj de homo estas ne laŭ lia volo, ke homo iranta ne povas libere direkti siajn paŝojn" (Jer 10:23). Kaj tio klarigas, kial eĉ nekredantaj alkoholuloj ofte havas klaran spiritan komprenon dum sia batalo kun la malsano. Ni devas uzi la veron de Dio por subteni tiujn ĉi batalantajn virojn kaj virinojn kaj helpi al ili eksenti bezonon de Dio kaj Lia vero.

Rememoru, ke alkoholismo ne havas limojn. Al ĝi inklinas ĉiuj, de prezidanto ĝis kamparano. Estas pruvite, ke alkoholo influas al virinoj pli forte,

ol al viroj. Kaj virinoj pli malfacile liberiĝas de "memmalakcepto". Kaj iliaj familianoj devas ĉiam memori pri tiu ĉi fakto.

PLIDETALA STUDIO

KLARA KOMPRENO, KE DIO VIDAS KAJ SCIAS ĈION

Pekojn kaŝi neblas. Ijob sciis tion, kaj tial li efektive kredis, ke Dio scias ĉion. "Ĉu Li ne vidas mian konduton, ne kalkulas ĉiujn miajn paŝojn?" (Ijob 31:4). Preskaŭ la samon Dio devis rememorigi al Izrael: "Ĉu homo povas kaŝi sin en tia sekreta loko, kie Mi lin ne vidus? – diras la Eternulo; ĉu ne Mi plenigis la ĉielon kaj la teron? – diras la Eternulo" (Jer 23:24). Kuntekste Li alvokas homojn lasi siajn pekojn. Ni devas peni por eniri la Regnon, ĉar Dio scias absolute ĉiun personon kaj ĉiujn farojn niajn, kaj, finrezulte, Li juĝos nin laŭ faroj kaj pensoj niaj (Heb 4:11-13). La Surmonta prediko estas bazita je scio, ke Dio vidas kaj scias ĉion. Niaj pensoj ekvivalentas al niaj faroj, tamen ofte ni opinias nin sufiĉe saĝaj, por ne malkaŝi niajn pensojn en niaj faroj. Sed Dio vidas nin "ĝisprofunde". Kompreno de tio helpas al ni eviti la plej grandan danĝeron en la vivo de la kredantoj: ŝajnigi, ke ni havas altan nivelon de spiriteco, reale estante "spirite mortintoj". Frato Fred Barling komentis tion tiel: "Dio tiun homon amas, kiu estas vera malgraŭ ĉio, tiun homon, en kiu koincidas tio, kio estas "ekstere" kaj "ene" de li. Tiun, kiu certas: "Dio ĉiam vidas min". Atentu pri tio, ke la Sinjoro Jesuo komencas ĉiun el siaj paroloj al eklezioj per vortoj: "Mi scias...". Lia ĉioscio devas esti kialo, ke homoj ekvolu ŝanĝi sian konduton. Liaj kritikaj vortoj al kelkaj eklezioj atestas, ke ili ne sufiĉe atentis pri tio, ke Jesuo scias ilin kaj iliajn farojn. Ĥana respondis al la ĉioscio de Dio; kaj ŝi petas Penina-n ne esti fiera kaj ne insulti ŝin: "Ne parolu plu fieraĵon; malhumilaĵo ne eliru plu el via buŝo; ĉar la Eternulo estas Dio ĉioscianta, kaj Li starigas la aferojn" (1Sam 2:3).

La hebrea lingvo respegulas iujn trajtojn de la esenco de la Diaj vojoj. La hebrea vorto "antaŭvidi", precipe kiam ĝi estas uzata rilate al "observo" de Dio, signifas "provizi". Abraham trankviligis Isaakon, dirinte, ke "Dio antaŭvidos (provizos) al Si la ŝafon" (Gen 22:8). "Kaj Abraham donis al tiu loko la nomon: La Eternulo Vidas; tial oni ankoraŭ nun diras: Sur la monto, kie la Eternulo aperas" (Gen 22:14). La saman vorton uzas ankaŭ Saul, petante siajn servistojn "elserĉi" homon (1Sam 16:17). Kiam Hagar esprimis sian dankon al la Eternulo, ŝi nomis Lin: "Dio-kiu-min-vidas" (Gen 16:13). Kion tio signifas? Praktike, tion, ke Dio vidas kaj scias ĉion. Kaj pro tio Li povas provizi (antaŭvidi) nin per ĉio necesa en malbona situacio.

SINCERE ANTAŬ DIO

Tio, ke Dio vidas kaj scias ĉion, signifas, ke ni povas malkaŝi niajn pensojn antaŭ Li en preĝoj kaj meditoj. Jeremia "malkovris" sian koron antaŭ Dio, ĉar li sciis, ke Dio "esploras la internon kaj la koron" (Jer 11:20). Povas esti pro tio homoj, similaj al Jeremia iufojon estis malĝentilaj antaŭ Dio – ja ili parolis tion, kion ili sentis. Ili sciis, ke Dio scias iliajn pensojn... sencele estis paroli bonegajn vortojn, havante amaron en la koro. Psalmokantistoj parolis kun Dio pli malĝentile, ol ni. Ili elverŝas siajn sentojn, koleron kaj ĉagrenon kontraŭ malamikoj, kaj sian nekapablecon konpreni, kiel Dio agas en iliaj vivoj... Ili parolas kun Dio tiel, kvazaŭ Li estas ilia amiko aŭ konatulo. David petas Dion, ke Li juĝu "lin laŭ justeco" (Ps 34:24), kaj senpacience atendas tiun ĉi juĝon. Same faras ankaŭ profetoj. Ili iufoje komentas siajn profetaĵojn. David ofte pensas: "Tiuj ĉi homoj estas malbenitaj!", sed li scias, ke ne li, sed Dio malbenos ilin. Kiam oni maljustas al ni, ni povas:

Venĝi. Sed tio ne taŭgas de la Biblia vidpunkto.

Forĵeti la koleron kaj ofendsentojn. Sed ili diversmaniere aperas denove, kaj tiam ni aliĝas al milionoj da homoj en tiu ĉi mondo, kiuj inklinas al tiu ĉi hipokriteco.

Fari kiel David: montri tiujn sentojn al Dio tiaj, kiaj ili estas, ne glatigante ilin. Diri ilin preĝe, kaj Dio decidos la problemon. La regulo de la nuntempa psikiatrio diras: se ni ne povas eligi el ni iujn sentojn, ni devas esprimi ilin konvenmaniere.

Tio respegulas mian nunan komprenon de la psalmoj. Tiuj homaj sentelverŝoj estis akceptitaj de Dio kiel preĝoj. La aŭtoro de Psalmo 137, deprimita pro la malvenko de babelanoj, mokata de malamikaj soldatoj, estis forkondukata en fremdan landon (Ps 137:3). Li kolere ilin. Precipe tiam, kiam ili devigis lin kanti himnojn: "Kantu al ni el la kantoj de Cion". La sentoj de tiu ofendita homo transiris sur aliulojn. Li memoris, ke la filoj de Edom ne helpis al siaj hebreaj fratoj dum la invado de babelanoj (Ob 11,12). Ili instigis la babelajn soldatojn detrui la templon, dirante: "Neniigu ĝin, neniigu ĝin". Kaj tiu ĉi hebreo kolere kaj amare preĝas kun larmoj, ĉar li memoris Cionon: "Ho ruinigema filino de Babel! Bone estos al tiu, kiu repagos al vi por la faro, kiun vi faras al ni". Kaj la Eternulo diris: "Mi pereigos ja la saĝulojn ĉe Edom kaj la prudenton sur la monto de Esav" (Ob 8,9). Kaj iusence tiuj vortoj estos efektivigitaj, ĉar la samajn vortojn ni renkontas ankaŭ en Apokalipso 18:8,21,

kie ili rilatas al tio, kio okazos al Babelo. Ĝiaj spiritaj infanoj estos frakasitaj kontraŭ roko-Kristo ĉe lia reveno. Li frakastos homojn, forkondukataj de Babelo, kiuj ne obeas al li.

Tiuj ĉi psalmoj estas siaspece alvoko al ni. Ili montras, kiel niaj fratoj, kiuj vivis pli frue, elverŝis siajn animojn, koleron, dubojn, timetojn kaj feliĉon... Ili elverŝis tion al Dio, Kiu aŭdas iliajn preĝojn, Kiu kompatas ilin, Kiu vidas kaj scias ĉion, kio okazas en la koro de homo. Ĉu havas niaj preĝoj similajn kvalitojn? Aŭ ni glitas en marĉon de mezkapableco, uzante ŝablonajn frazojn, malnovajn vortojn kaj temojn... Kaj eĉ pli malbone – ni sentas, ke Dio vidas kaj aŭdas nur vortojn, kiujn ni diras al Li en formala preĝo, kaj ignoras niajn realajn sentojn kaj pensojn. Li vidas kaj scias ĉion, ni diru al Li ĉion, kio estas en ni. Kaj ankaŭ ni trovos tiun ĉi miraklan resaniĝon de kolero kaj malbono.

NIAJ VORTOJ

Paŭlo dufoje asertas legantojn, ke li diras veron, ĉar li diras antaŭ Dio (2Kor 2:17; 12:19). Tiu fakto, ke Dio ĉeestas ĉie pere de Lia Sankta Spirito, ke Li estas ĉioscianta, devigas nin esti almenaŭ sinceraj. En tago de la Juĝo Izrael scios, ke Dio aŭdis ĉiun ilian vorton. Kaj se ni kredas je tio, ankaŭ ni jam nune devas atenti pri niaj vortoj, ĉar per niaj vortoj ni estos pravigitaj (Jeĥ 35:12). Nin gvidas ĉioscio de Dio, Lia kompatato gvidas homan konduton. Li atentis eĉ pri la lingvo de korpmovoj de virinoj en Jes 3:16 – kaj malaprobis ilin. Tio atestas pri tio, kiel atente Dio observas homan konduton. Kaj pro tio Ĥana petas Penina-n ne esti tiel fiera, ĉar: "la Eternulo estas Dio ĉioscianta, kaj Li starigis la aferojn" (1Sam 2:3).

Ĉar Dio vidas kaj scias absolute ĉion, ni devas agnoski, ke Li komprenas ankaŭ niajn neeldiritajn vortojn. La vortoj de Ijob pri pento (Ijob 40:5) Dio pritaksis kiel malaprobbon, ĉar ili verŝajne estis diritaj por kaŝi efektivaĵajn sentojn de Ijob, lian supozon, ke Dio estis maljusta al li (Ijob 40:8). Sed poste, kiam Ijob sincere pentis, Dio akceptas liajn vortojn (Ijob 42:6). Ĉioscio de Dio devas influi ne nur al niaj vortoj, sed ankaŭ helpi al ni esti honestaj.

MEMORANTE PRI DIO

"Memoru tion, ho Jakobo, kaj Izrael, ĉar vi estas Mia servanto; Mi kreis vin Mia servanto; vi, ho Izrael, ne estos forgesita de Mi" (Jes 44:21). Dio ĉiame memoras pri ni kaj tio devas inspiri nin ne forgesi Lin en niaj ĉiutagaj klopodoj. Konduti tiel, kvazaŭ Dio nin ne vidas, signifas, ke ni neas la ekzistadon de la Eternulo. Tiel faris Babelo, rezonante: "Neniu min vidas... mi estas, kaj ne ekzistas alia krom mi" (Jes 47:10). Ili uzis la lingvo de Dio,

ŝajnigante sin, ke iliaj vojoj estas nevidataj de alia pli alta forto. Kaj ĉiuj ni havas tiun ĉi maldecan, timigantan inklinon agi tiel.

1.3 KELKAJ MEDICINAJ ASPEKTOJ

Alkoholismo estas malvirta subeniranta spiralo. Certe, tio iĝas memmortigo. La hepato de alkoholuloj alkiutimiĝas al alkoholo, kaj trouzado de alkoholaĵoj kondukas al cerozo de la hepato. Liaj sanstato pli kaj pli malfortiĝas, aperas depresio, senespereco, kaj plua inklinado al drinkado. Alkoholo penetras en la sangon kaj tuj iras en la cerbon, influante tie al la cerba ŝelo, kiu, siavice, influas al la memoro, konscienco, menso. Kaj ni senprokraste kunpuŝiĝas al morala problemo de alkoholismo. Alkoholo elvokas depresion, kaj tio elvokas multe da problemoj en la vivo de alkoholuloj, kiuj trinkas alkoholaĵojn grandkvante. Alkoholuloj havas seksan malfortecon kaj malfacilaĵojn por atingi orgasmon. La difektita de alkoholo hepato alkondukas al hormonaj ŝanĝoj, rezulte de kiuj la kvanto de viraj hormonoj plimalaltiĝas ĝis 50%. Ĉe virinoj la difektita de alkoholo hepato kondukas al ĉeso de la menstrua funkcio kaj al diversaj vaginaj malsanoj. Oftaj humorŝanĝoj de alkoholuloj rezultigas vortajn kaj peragajn ofendojn, pri kiuj li neniam pensis antaŭe. Alkoholo bone solviĝas en akvo kaj oleoj kaj pro tio ĝi facile eniĝas en nervajn ĉelojn. Tio kondukas al malbona konduto de alkoholuloj kaj al rompo de la familiaj rilatoj. Kaj certe, ofte aperas problemoj pri mono. Alkoholuloj malŝparas multe da mono por aĉeti alkoholaĵojn, li komencas senkaŭze foresti en la laborejo kaj riskas perdi sian laborlokon. Tiu ĉi danĝero ofte staras antaŭ la familio, en kiu estas alkoholulo. La alkoholulo daŭrigas sian drinkadon, kulpigante la familion kaj siajn amikojn, kiujn li iufoje penas eviti.

Ĉar alkoholo enhavas superfluajn por organismo kaloriojn, ĝi donas la senton de varmo kaj sateco, tial la alkoholulo ignoras manĝaĵon (4), kaj tiel la peka rondo de memneniigo daŭras plue. Regula kaj plenalora manĝaĵo estas fidinda vojo por helpi al li aŭ ŝi.

Mi substrekas, ke alkoholismo gravgrade estas malsano de memopinio. La alkoholulo daŭrigas drinkadon pro la rilato, kiun li ellaboris en si mem; pro tio kuracado de alkoholuloj estas kunligita kun spirite-moralaj kategorioj. Alkoholuloj ne povas konfidi al si mem, al siaj pensoj, sentoj aŭ plej bonaj intencoj. Ili konvinkas sin, ke eltrinkos nur iomete, sed tio finiĝas per vica atako de alkoholismo. La alkohola dependeco, ĉiama deziro drinki faras alkoholulojn egocentra; ĉiuj ceteraj homoj iĝas por ili nur aĵoj, kiujn necesas lerte gvidi por havi eblecon drinki. Tio estas malsano, kiu rezultigas ardan deziron drinki malgraŭ ĉio. La stranga afero estas nia kulturo. Ĝi adoras al si mem: mensogi por havi bonajn kontraktojn – tio estas prestiĝe, havi superfluajn vestaĵojn, manĝaĵon, loĝejojn – ĉio tio estas konsiderata kiel signoj

de prospero. Arda pasio al mono kaj verva entuziasmo en laborejo estas partoj de kapitalista revo. Kaj fidi al pli alta potenco, sciante, ke mi mem ne kapablas ion ajn ŝanĝi, estas konsiderata kiel malforteco.

Sed la memtrompo, sin trudanta ideo, ke vi mem povas en ĉiu momento ŝanĝi vian konduton – tio estas distingaj signoj de alkoholismo. La doktrino de Jesuo, la vero de la Evangelio, decmaniere komprenita, estas radikala ilo por dehaki alkoholismon. Alkoholuloj ofte eĉ ne konscias, kio efektive okazas al ili. Kiam la familianoj de alkoholulo superŝutas lin per la demandoj: "Ĉu efektive vi estas tiel malsaĝa?" ... Kial vi ne povas diri "ne"? ... "Kial vi ne zorgas pri ni?" – la alkoholulo komprenas la justecon de tiuj ĉi demandoj, sed lia menso devigas lin nei ĉion. Kaj pli kaj pli li malproksimiĝas de siaj parencoj, infanoj, amikoj. Liaj pensoj estas direktitaj nur al tio, kie oni povas akiri alkoholaĵon kaj eltrinki ĝin. Li detruigiĝas korpe kaj mense. Sed al tiu momento la sento de sia digno ĉe la alkoholulo estas en tia malalta nivelo, ke tio jam ne havas gravan signifon por li. Sed se alkoholuloj sukcesas venki la stadion de ĉioneado, ili kapablas kompreni, ke grandan akcenton la Biblio faras al valoreco de personeco de homo – tio estas mirinde por la alkoholulo.

Se preni de iu ajn alkoholulo la sangon por analizo, ĝi havos neniujn signojn de la malsano, kiel ilin havas, ekzemple, narkotajemuloj. Kaj ju pli da alkoholo vi eltrinkas, des pli forte la organismo alkutimiĝas al alkoholo, kaj des pli multe da alkoholo bezonas la organismo por atingi la antaŭan efekton de malstreĉiĝo kaj bona humoro. Pro tio, ke alkoholo estas eltrinkata ĉiame, la organismo iĝas dependa de ĝi. Ĝi bezonas novan kaj novan porcion da alkoholaĵo. Rezulte, la alkoholulo preskaŭ ĉiam troviĝas en la stato de ebriiĝo.

Tio estas reakcio je peko. Se narkotajemuloj, eĉ havantaj fortan dependecon, ĉesas akcepti narkotaĵojn, eĉ tian, kiel heroino, ili kutime ne havas danĝeron al la vivo. Kun alkoholo – male. Profesiuloj observis grupon da alkoholuloj, kiuj ĉesis trinki alkoholon. Ekde 8% ĝis 24% da alkoholuloj, kiuj subite ĉesas drinki, tre rapide mortas (5). Mi mencias pri tio tial, ke ĝuste pro tio sence krie al tia homo: "Ĉesu drinki senprokraste, tute, tuj!!!" – precipe se li troviĝas en loĝlokoj, malproksimaj de medicina helpo. Subita ĉeso de drinkado povas alkonduki al morto. Se vi efektive intencas devigi la alkoholulon ĉesi drinki, vi devas garantii, ke profesia helpo al li estas organizita en deca grado. Rigardu al homoj, kiuj iam feliĉe edziĝis kaj prosperis – nun ili paŝas, apogante sin al muroj, ili balanciĝas, ekkrias pro ŝajna danĝero; al virinoj, kiuj krias dum taga dormo kaj kiuj estas konvinkitaj, ke io rampas laŭ tuta ilia haŭto... tio povos esti sufiĉa por vi, por ĵurpromesi, ke neniam vi mem drinkos kaj neniam vi proponos alkoholaĵon al homo, eblecojn de kiu vi ne scias. Praktike forestas ebleco por eviti similan traŭmon. Tion necesas sperti. Ĝuste tio necesas por purigi la organismon de alkoholo. Se via alkoholulo decidis ĉesi drinki tute kaj senprokraste, rezulto povos esti tiel

detruiga kaj drama, ke vi, verŝajne, estos timigitaj. Estas dezirinde, ke apude estu medicina helpo. Vi mem, povas esti, ne scios, kiel superi tion, kio povas sekvi. Reale rigardu al tio, kion oni povas atendi de la alkoholulo. Penu fari ĉion bezonatan kun profesia medicina helpo.

GENETIKO

Alkoholismon oni povas ricevi herede. En tiu okazo la alkoholulo pravigas sian pekon per tio, ke la malsano ne dependas de li, ke li estas senhelpa oferaĵo de siaj antaŭuloj. Alkoholismo serĉas pravigon por si. Rusaj alkoholuloj ofte diras al mi, ke alkoholismo troviĝas en la rusa sango. La familianoj de la alkoholulo devas esti pretaj por pruvi, ke ili ne estas alkoholuloj. Forestas tia termino "neivitebla pekulo". Ni ne estas mekanismoj, gvidataj de genoj. Se alkoholismo estus enmetita genetike, iuj homoj kapablus drinkadi, neniam iĝante alkoholuloj. Ni – individuoj, unikaĵoj, kreitaj de Patro nia, por glori Lin. Ni estas parto de la Dia plano. En Kristo ni iĝas nova kreitaĵo (2Kor 5:17). Alkoholulo bezonas novan vivon, pli "altan forton", kiel diras pri tio Anonimaj alkoholuloj; kaj tia forto estas Kristo. Ĝuste tiel venkas Paŭlo: "Jam ne mi mem, sed Kristo vivas en mi; kaj tiun vivon, kiun mi vivas en karno, mi vivas en fido al la Filo de Dio, kiu min amis kaj sin donis pro mi. Mi ne vanigas la garcon de Dio; ĉar se per la leĝo venas justeco, Kristo ja vane mortis."

Ni iusence estas prenitaj de Adam, baptitaj je Kristo, apartigitaj de la mondo kaj kondukitaj en la regnon de la Filo. "Vi cirkumcidiĝis per cirkumcido ne manfarita, en la demeto de la korpo de la karno, en la cirkumcido de Kristo". "La karno" de kredanto estas demetita per Kristo de la mondo dum baptiĝo: "...enterigite kun li en bapto, en kiu ankaŭ vi estas kunlevitaj per la fido al la energio de Dio, kiu nin levis el la mortintoj. Kaj vin, kiuj estis malvivaj per viaj eraroj kaj la necirkumcido de via karno, Li vivigis kun li, pardoninte al ni ĉiujn erarojn" (Kol 2:12,13). Daŭrigi la vivon de alkoholulo signifas kontraŭstari al tio, kion serĉas la Sinjoro Jesuo. En la karno ni ne povas plaĉi al Dio. Pro tio ni estis "cirkumcuditaj" en la sindono de Kristo, kaj ni aliĝas al tio per nia baptiĝo. Ni devas kalkuli nin "mortintoj" al peko, se ni baptiĝis (Rom 6:11), sed ĉiama ebriiĝo malhelpas atingi tiun rezulton. Vivante en peko, la alkoholulo detruas sin mem, sed ne siajn rilatojn kun Dio kaj la Filo. Frato en Kristo ĉiam estas frato, almenaŭ, kiel ni povas opinii. Pro ĉiuj tiuj kialoj mi tutkore rekomendas al la familianoj de alkoholulo, kiu ne estas kredanto, prediki al li aŭ al ŝi tiujn mirindajn doktrinojn. Ĉar nur en la vero, en la realeco de Kristo, en la konkreta Espero por la Regno, en la Espero relate al Izrael... en tio estas sola espero, kiu povas aliformigi nian vivon. En tio estas kialo, laŭ kiu mi ne kontraŭas al bapto de agnoskita alkoholulo.

Efektive, se ili serĉas helpon de Dio por venki siajn problemojn, al mi ŝajnas, ke tion oni povas konsideri, kiel gravan parton de resaniĝo. Multaj alkoholuloj agnoskas, ke Dio ekzistas. Preskaŭ ĉiuj ili diras, ke kredas je Dio kaj deziras respondi al Lia voko. Tamen ĉiuj ili ne sufiĉe taksas gloron kaj povon de Dio. Kaj ni devas rakonti pri Li denove kaj denove. Li ne estas elpenŝaĵo. Li estas reala. Li estas ĉie. Li atentis pri la vivoj de Siaj infanoj.

PLIDETALA STUDIO

Ĉar ni estas kreitaj de Dio, ni apartenas al Li (Mt 22:19-21). "Li nin kreis, kaj al Li ni apartenas" (Ps 100:3). Ni reale devas aparteni al Li, ĉar Li nin kreis. Ni kredas je kreado, sed ne je evoluo; kaj tiu ĉi kredo devas voki nin dediĉi nian vivon al Dio. Dio kreis homon laŭ Sia bildo; pro tio ni devas ne malbeni homojn (Jak 3:9). Pro tio, ke ĉiuj homoj estas kreitaj laŭ la bildo de Dio, ni devas rilati al ĉiuj homoj tiel, kiel ni rilatus al Dio. Ni devas ne rilati al iuj homoj kiel al bestoj, neportantaj la bildon de Dio. Ni devas ne mortigi aliajn homojn (Gen 9:6). Kaj Jakobo diras la saman. Ja malbeni homojn signifas preskaŭ la saman, ke mortigi lin. En tio estas la esenco de la vidpunkto de Jakobo al Genezo. Ni devas respekti ĉiun homon nur pro tio, ke li estas kreita laŭ la bildo kaj simileco de Dio.

ATENTU PRI VIA KONDUTO.

Ps 94:9,10 diras pri tio, ke malsaĝulo, kiu volas aspekti saĝa, devas atentisian konduton: "Ĉu ne aŭdas Tiu, kiu aranĝis orejon? Ĉu ne vidas Tiu, kiu kreis okulon? Ĉu ne punas la ĝustiganto de la popoloj, kiu instruas al homo scion?". Kompreno de tio, ke Dio efektive estas nia persona proektanto kaj kreinto, kondukos nin al kompreno, ke Li vidas kaj scias ĉion. Tiuj ĉi gravaj principoj alvokas nin vivi tiel, kvazaŭ ĉio, kio okazas al ni, okazas en ĉeesto de nia Kreinto. Ĝuste la karaktero kaj la naturo de Dio alkondukis Ijobon al pentado. Ne sufiĉas pasive agnoski tion. "Viaj manoj min kreis kaj fortikigis; prudentigu min, kaj mi lernu Viajn ordonojn" (Ps 119:73). David komprenis: ĝuste pro tio, ke li estis kreita laŭ la bildo kaj simileco de Dio, li devas spirite perfektigi; tiel li serĉis fortojn por esti obeema al Dio.

LABORO

Dio antaŭdifinis laboron kiel rimedo de partnereco kun Li kaj memperfektiĝo. Laboro ne interrilatas al maldiligento, kiun sugestas alkoholo. Laboro en ĉiu formo estis antaŭdifinita de Dio de la kreo mem.

VALORECO DE HOMOJ

Nur tiuj, kiuj kredas, ke ni estas kreitaj de Dio, havas eblecon esti pardonitaj, kaj ili povas konscii la valorecon de homoj. Nur ili povas kompreni, ke ni estas ne simplaj bestoj, nur ili povas miri pri homa vivo, kiu inspiras nin savi homojn per predikado de la Evangelio. Frato Gon Skott komentis: "Kiam homoj estas senvalorigitaj, ĉio en la socio iĝas senkolora. Virinojn kaj infanojn oni malestimas; malsanulon oni opinias malagrabraĵo, kaj maljunulon kiel ŝarĝodevo, naciajn minoritatojn oni diskriminacias; kapitalismo montras sian montran vizaĝon; infanoj estas ekspluatataj en fabrikoj kaj minejoj; krimuloj kruele iĝas en malliberejoj; ĉiujn kontraŭdirojn oni sufokas; estas inventitaj Belsen kaj gulago; nekredantoj estas lasitaj por morti. Havante nek liberon, nek respekton kaj feliĉon, homa vivo ŝajnas senvalora, ĉar en ĝi restis nenio homa. Sed kiam homojn oni respektas laŭ kvalitoj, ĉio ŝanĝiĝas: virinojn kaj infanojn oni respektas, pri malsanuloj kaj olduloj oni zorgas, disidentojn oni aŭskultas, malliberuloj estas pravigitaj, se tion ili meritas, naciaj minoritatoj estas defenditaj, laboristoj ricevas justan salajron kaj havas konvenajn loĝkondiĉojn, kaj la Evangelio estas akceptata en ĉiuj partoj de la mondo. Kial? Tio povas okazi, se homoj havos valoron, se ĉiuj viroj, virinoj kaj infanoj havos signifon, kiel homo kreita laŭ la bildo kaj simileco de Dio.

SENTO DE KULPO

La vivo de alkoholuloj konsistas el sensukcesaj provoj deiri de la realeco. Kelkfoje (dek aŭ pli) ili komencas sian kuracadon, ili sincere bedaŭras pri denove fordrinkita alkoholaĵo kaj promesas al si mem, ke tio neniam ripetiĝos. Tio iĝas kialo de ĉiama sento de persona kulpo. Multaj drinkuloj komprenas (al ilia honoro), ke ilia konduto estas malkorekta. Precipe akre pro tio suferas alkoholuloj-kristadelfianoj. La konflikto inter la kredo kaj ilia konduto iĝas neeltenebla, kaj ebrieco estas facila vojo por forgesi tiun komprenon. Enketado montris, ke "48% da baptistoj trinkas alkoholaĵojn. Sed estas interese rimarki, ke 18% da ili iĝas alkoholuloj. Kialo – kulpsento. Ĉar ili sentas pli fortan penton, kiam trinkas alkoholaĵon" (6).

La sento de kulpo devigas alkoholulojn percepti sin mem malpura kaj malbela. Sendepende de tio, ke virino-alkoholulino zorge plibeligas sian vizaĝon per kosmetikaĵoj, tutegale, ŝi opinias, ke ŝia vizaĝo aspektas elturmentita. La sento de kulpo estas parto da malvirta descendanta spiralo. Alkoholuloj scias, ke ili aliigas la Dian bildon, laŭ kiu ili estas kreitaj. Tio dependas de la nivelo de ilia konscienco – kaj des pli, se ili estas kristadelfianoj.

LA NATURO DE PEKO KAJ TENTO

Nun ni parolos pri tio, kiel kristadelfianoj komprenas la vorton "diablo". Certe ekzistas nek drako, nek homo, nomata Diablo, kiu respondecas pri viaj tentoj, nek anĝelo, falinta de sur 99-a etaĝo kaj atendanta momenton de via malforteco. La fonto de tento troviĝas en nia animo, en nia propra koro, tiel diras la Biblio. Ekzistas erara supozo, ke satano estas reala persono. "Ekzistas nenio, kio, enirante en homon de ekstere, povas lin profani; sed kio eliras el homo, tio profanas la homon" (Mk 7:15, 21-23). Nenio malpurigas homon de ekstere – nek alkoholo, nek heroino. Peko eliras "el la koro de homo". Homa opinio estas spaco por spirita batalo.

Peko laŭ sia naturo havas tendencon posedi homan vivon. Kaj ju plu, des pli. Vin, varŝajne, konvikis la propra sperto. Pekinte unuafojon, vi profunde ŝokiĝas pro la rezulto, kaj pentas antaŭ Dio. Ripetante peki, la pentsento iĝas pli kaj pli malforta. Se vi daŭrigos peki denove kaj denove – tio iĝos via vivmaniero. Ĉe alkoholuloj kaj narkotaĵemuloj tio elmontriĝas fizike. Tia pasio postulas pli kaj pli da alkoholo. La malsano progresas, progresas ankaŭ peko. La korpo de alkoholuloj ŝanĝiĝas. Ŝanĝiĝas ankaŭ la spirito, celado kontentigi la karnon superas. Mi vidas en tio iun interligon kun homoseksualismo. Neniu naskiĝas memseksemulo. Tamen ĉiame pekante, memseksemuloj ŝanĝiĝas psike kaj fizike, kaj tio allogas al ili personojn de ilia sekso. Sed tio ankaŭ estas peko. Ankaŭ ili bezonas helpon, kvankam ili kontraŭstaras al la vorto de Dio, Kiu abomenas tiujn ŝanĝojn, kiuj okazas en ili.

ALKOHOLISMO: ENKORPIĜO DE PEKO?

Ĉiu komunumo konsideras alkoholismon peko. En la fina libro de la Biblio estas videbla kunligo de vino kaj malbono (Ap 14:8,10; 16:9; 17:2; 18:3). Alkoholo "...mordas kiel serpento kaj pikas kiel vipuro" (Sent 23:29-31). Serpento estas enkorpiĝo de peko; la ruzeco de la serpento estas montrita en tio, kiel alkoholuloj lerte elpensas rimedojn por atingi sian celon – eldrinki. Vino kaj ebrieco estas uzataj figure por montri, ke Dio malaprobas tion (Jer 13:9-14; 48:26). Ebrieco iĝas puno: homo fizike kaj mense iĝas alkoholulo, ĉar tio estas konfirmo de Dio, ke homo estas pekulo. Analoge, se homo konscie rifuzas akcepti la Biblion, Dio sendas al li fortan misopinion kaj homo ne povas trovi la veran vojon (2Tes 2:10).

MALVERA CITADO DE LA BIBLIO

La priskriboj pri la tentoj de la Sinjoro en la dezerto montras al ni, kiel agas peko en homa menso. Ni povas eĉ citi la Sanktan Skribon por pravigi

pekon. En diskutoj, celante pravigi sin, kristanoj-alkoholuloj povas ne ĝuste uzi la Bibliajn tekstojn por pravigi sian ebriecon. Se vi estas entiritaj en diskuton pri tio, kion la Biblio diras pri uzo de vino en pozitiva senco, sekvaj linioj povos esti al vi utilaj:

En la Bibliaj tempoj alkoholaĵojn oni trinkis kun alia celo, ol en nia tempo. Kvanto de metodoj de distilado estis limigita; oni ne trinkis malvarmigitan vinon; por vino oni uzis nur porozajn ujojn, kiuj helpis al aero interagi kun fermentoj de vino; fermoplatoj ne fermis vinon hermetike. Alkoholaĵo povas esti distilita nur se aero ne kontaktas kun ĝi. Se male – 10% da alkoholo iĝos vinagro. Pli multe da drinkaĵoj, plej verŝajne, havis nur 2% da alkoholo (7). Vinon oni produktis dum boligado, dum kiu alkoholo vaporiĝis, kaj se estis aldonita akvo, oni ricevis specifas korkuracilon. Vino havis agrablan guston. Nur tre ofta kaj grandkvanta vintrinkado estis kialo de malagrablaj rezultoj. En grandaj kvantoj vino estis neatingebla – kiam en Kanna la vino finiĝis, aperis problemo, kie akiri ankoraŭ da vino? Vino estis farata ne en fabrikaj kondiĉoj, vinoj estis malfortaj, kompare kun la nuntempaj, kiuj havas 20% da alkoholo, aŭ similaj al vodko – 40% aŭ eĉ ankoraŭ pli multe.

La Biblio diras pri vino por ilustru iujn vortojn, sed ebriecon la Biblio neniam pravigas.

Ps 104:14,15 diras, ke "la vino gajigas la koron de la homo". Tiu ĉi frazo en la kunteksto rilatas al tio, ke bona rikolto ĉiam ĝojigas homojn, kiuj rikoltas ĝin.

2. KOMPREENO DE VIA RESPONDO

2.1 ENKONDUKO

Venas momento, kiam alkoholuloj ĉesas kompreni sin mem. Ili ne komprenas, kio okazas al ili kaj kial tio okazas. Ilin turmentas la demando – ĉu ili mem kulpas pri tio, kio okazis. Ili ofte konfuziĝas kaj ne scias, al kiu ili povas konfidi siajn problemojn. Ili rigardas sin kiel al parto de granda bildo... Ekzemple, la virino, kiu loĝas en loĝejo N^o42, de domo N^o98 en Nevskij-prospekto... Ŝia edzo estas alkoholulo, ŝi ne havas monon por pripagi ĉi-monatan fakturon, aĉeti vestaĵojn por infanoj, super ŝi pandas ĉiama minaco, ke la edzo perdos sian laborlokon. Li batas ŝin... Kaj ŝi rigardas sin kvazaŭ deflanke.

2.2 DEMENTO

Ni komencu per la rakonto. Patrino kaj filo loĝis en ĉambro kune kun granda elefanto. La elefanto estis tiel granda, ke okupis pli grandan parton de la ĉambro, kaj ili kun malfacilo povis trairi preter ĝi. La elefanto tiel laŭte snufadis, ke se iu telefonis al ili, ili ne povis aŭdi, kion oni diris al ili. Tutan sian monsumon ili elspezis por manĝigi la elefanton. Ili havis ĉiaman timeton, ke iutage la elefanto ekstaros kaj trabatos la plafonon kaj la najbaroj desupraj falos al iliaj kapoj. Ili ne povis akcepti gastojn en sia loĝejo. Kiam la elefanto dormis, ĉio ŝajnis ne tiel malbona. La patrino ofte parolis al la filo: "Diru al neni pri la elefanto". Kaj li, obeante, diris pri la elefanto al neni. Kiam la elefanto dormis, ili kovris ĝin per litkovriloj, por ke alvenintoj kamaradoj de la filo ne povu vidi la elefanton. La patrino kaj la filo timis, ke iu ajn ekscios, ke ĉe ili loĝas la elefanto, kaj oni konsideros ilin ambaŭ frenezaj. Dum noktoj iliaj fenestroj estis zorge ŝirmitaj. Ili senprokraste ĉesis telefonparoli, se la elefanto komencis snufi. Ilia vivo daŭris en ĉiama timo, ke ĉiuj ekscios, ke ĉe ili loĝas elefanto. Sed ĉiuj jam sciis tion! Kaj pasis multe da tempo antaŭ ol la patrino kaj la filo komprenis, ke ĉiuj jam scias, ke en ilia ĉambro loĝas elefanto.

Tio similas al situacio, kiam en familio estas alkoholulo. La familianoj penas sekretigi tion, kaj tiu ĉi sin trudanta ideo ŝirmas de ili realajn faktojn kaj rompas interrilatojn kun aliaj homoj. Pro agoj de la alkoholulo suferas ĉiuj liaj familianoj. Tio devas tiel ne daŭri. Volforto kaj realaj agoj helpas decidi tiun ĉi problemon. Ekkonscio de tio, ke en via ĉambro loĝas grandega kaj peza elefanto, estos la komenco de solvo de la problemo.

HELPI AŬ DONI EBLECON

Alkoholuloj bezonas helpon. Sed helpi, en tiu ĉi kunteksto signifas fari por homoj ion tion, kion ili ne povas fari memstare. Multaj el tiuj, kiuj loĝas kune kun alkoholuloj dependas de solvo de tiun ĉi problemo same, kiel alkoholuloj dependas de alkoholo. Iuj homoj vidas helpon en permeso al alkoholuloj drinki.

La subaj demandoj helpas difini la diferencon inter helpo kaj permeso al alkoholuloj drinki:

Ĉu vi iam ajn rimarkis, ke la alkoholulo konfuziĝas, kiam li devas mensogi pri sia sanstato?

Ĉu vi prenis al si parton de la kulpo pro lia/ŝia konduto?

Ĉu vi evitas paroli pri lia/ŝia ebrieco pro timeto ekaŭdi tian respondon, kia poas ne plaĉi al vi? Ĉu vi revenigis lin/ŝin el malliberejo, ĉu vi pagis liajn/ŝiajn ŝuldojn?

Ĉu vi pripagis liajn/ŝiajn fakturojn, kiuj estis ne pripagitaj ĝustatempe?

Ĉu vi pruntendonis monon al alkoholuloj?

Ĉu vi provis drinki kun li/ŝi, esperante fortikigi viajn rilatojn?

Ĉu donis vi al li/ŝi "la lastan ŝancon", kiu, certe, estis ne la lasta? Ĉi okaze via konfido al li/ŝi pli kaj pli malfortiĝas.

Ĉu minacis vi forveturi kaj poste ne plenumis vian minacon?

Ĉu vi finis laboron aŭ proekton, kiun la alkoholulo memstare ne povis fini?

Ĉiuj suprekalkulitaj punktoj permesas al alkoholuloj daŭrigi drinkadon, sed ne venki la pereigan kutimon. Jen estas kialo, ke 90% da alkoholuloj havas laborlokon (8). La familianoj kaj amikoj defendas ilin de problemoj, kun kiuj ili mem povus kunpuŝiĝi.

Amo defendas; tion ni scias el 1Kor 13. La vera amo ne strebas ofendi publike. Sed aliflanke, kiam temas pri ĥronika alkoholismo, kaŝi la problemon estas sence. Simile al la elefanto, pri kiu ni parolis pli supre, "la sekreto" tiel aŭ aliel iĝos sciata de ĉiuj. Vi mem, estante en la reto de mensogoj, iom post iom povos trafi sub influon de alkoholismo. En la komenco ni substrekis, ke la ĉefa trajto de tiu ĉi malsano estas memtrompo; la ĉefa eraro de alkoholuloj estas tio, ke ili ne kredas je sia malsano. Se vi mensogas al vi mem, al aliaj homoj, tio rezulte povas iĝi trajto de via karaktero. Por vivi en la vero, en Kristo, ni devas ne mensogi, nek trompi. Kaj ni devas starigi alkoholulojn antaŭ tiu ĉi fakto kiel oni povas pli frue. Dio estis en tia pozicio rilate al Izrael – maljustuloj praktike ne havis eblecon partopreni Lian planon de savo, la favoran, sed devigan. Tiuj, kiuj "falas", ne atingos la Regnon. Ĉiu alkoholulo fine devos stari antaŭ la Kreinto vizaĝ-al-vizaĝe.

Nia amo devigas nin ne dormi nokte, atendente la alkoholulon, kiu drinkas ie ekster la hejmo. Ni devas agnoski tiun fakton, ke tiuj, kiuj loĝas kune kun alkoholuloj bezonas ankoraŭ pli fortan subtenon, ol alkoholuloj mem.

Dio atentis pri Siaj malobeemaj infanoj, kiuj lasis la veran vojon de la plano de Dio. Sed la plano de Dio iom ŝanĝiĝas, kiel tion postulas la vera

karitato. Tiuj, kiuj loĝas kun alkoholuloj, ofte estas nesinsekvaj en siaj agoj, havas ŝanĝeman konduton. Jen ili krias al la alkoholulo, minacante al li pri divorĉo, jen en la sekva momento kun kompto ili savas lin de rezulto de la lasta eldrinko, trovante diversajn pravigojn kaj tiel plu. Ili volonte aŭskultas vicajn promesojn ne drinki, ankaŭ volonte kredas al ili malgraŭ multnombraj antaŭaj neplenumitaj promesoj. Dio aliel rilatas al pekoj, kiuj ripetiĝas. Li agas decide. Sed mi substrekas, ke tie ĉi temas pri alkoholismo, sed ne pri hazarda ebriiĝo. Dio pro Sia amo apartigas hazardan eraron de peko. Pri tio ni parolos pli detale.

2.4 APARTIĜO

Por eltiri alkoholulojn el la malfeliĉo kaj helpi ilin, necesas enmiksiĝi en iliajn vivojn same, kiel Dio enmiksiĝas en niajn senesperajn vivojn por alkonduki nin al Si. Kaj la plej radikala rimedo por enmiksiĝi en la vivon de alkoholuloj estas apartiĝo de ili. Agante tiel, ni montras la amon al Dio, demonstritan al ni sur la kruco. Tio, kio okazis al Lia filo, okazis ne hazarde. Ĉio tio estis zorge planita, kaj la ago de Jesuo estis lia sindono. Tio estas ekzemplo por kristanoj, la familianoj de alkoholuloj – ili devas apartiĝi de alkoholuloj.

Alkoholismo estas peko. Ni rigardu en la okulojn de la vero. En la ĉirkaŭanta nin mondo homoj provas plimalalti la signifon de tiu ĉi peko, precipe en la lasta jarcento. Alkoholismo elkreskis de la nivelo de peko ĝis la psikologia problemo, simila al mensa malsano. Krom tio, alkoholismo estas grava peko, sendepende de tio, kiajn psikologiajn problemojn rezultis alkoholismo. Ni rigardu al perspektivoj, kiuj ne povas esti komprenitaj de nekredanta homo. Kiel Dio konsideras simplan pekon? Li vidis multe da pekaj agoj de Izrael – homoj kapriĉaj, kulpaj pri adultoj. Tragike estas tio, ke ni nuntempe pekas ne malpli, ol ili. Kiam Izrael fordonis sin al peko, ĝi iĝis simila al alkoholulo, perdinta respondecon antaŭ Dio pro forta ebrieco. Kion do Dio faris responde? Li ne diris: "Nu, Izrael, tio estas la fino de niaj interrilatoj, Mi volas havi kiu vi nenion komunan, foriru, kaj vi neniam plu vidos Min". Ĉu Dio forpuŝis Sian popolon? Nepre ne! (Rom 11:1,2). Li havis deziron neniigi multajn el ili (El 33,34) –sed Li ne efektivigis Siajn dezirojn. Laŭ Hosea, Li similis al forlasita amato, al homo edziĝinta kun virino, kiu estas malĉastino. Agoj de homoj Dion ĉagrenis. Li amis ilin tutkore. Li sendis al ili Siajn servantojn kaj poste ankaŭ Sian filon por alvoki ilin al Si (Mt 21:33-38), kvankam Li sciis, ke ili fordonos Lian amatan filon al morto. Manifestante la Patron, Jesuo ploris pri Jerusalemo, tutkore dezirante, ke la popolo revenu al la Patro: "Ho Jerusalemo, Jerusalemo..." Mt 23:37). La sentenco pri la perdita kaj trovita filo unuavice diras pri la Patro, kiu atendas, ke Izrael revenos al Li el la

irado en la pagana mondo. La Biblio diras ankaŭ tion, ke Dio apartigis Sin de Izrael. Ne pro tio, ke Li timis, ke ili makulos Lin, kolerigos Lin aŭ pro honto pro ili. La amo de Dio superas ĉion tion. Li neniam forlasos ilin. Sed kial Li apartiĝis de ili? Nur por ilia bono. La Biblio atestas tion:

Dio elverŝis sur ilin Sian koleron (Jeĥ 22:20-22) kaj en tiu ĉi Lia ago estas vidata certa celo;

Dio forlasis ilin, por ke malkaŝiĝu ilia pekeco – Li ne volis ŝirmi iliajn malbonajn agojn antaŭ la okuloj de la pagana mondo (Jeĥ 23;29);

Jesaja diras, ke Dio forlasis Sian popolon por ke la vorto de la Eternulo atingu ilin (Jes 2:5,6). Kaj Li tutkore deziris ilian revenon;

Dio forlasis Sian popolon, por ke ĝi turnu sin al Li (Amos 5:2,4);

Dio forlasis Sian popolon ĝis kiam ili ekkonscios siajn problemojn, kiuj aperies pro tio, ke ili ne estas kun Li (Read 31:17);

En 2 Kroniko ni legas, ke Dio forlasis Izraelon, forlasis ilin en la manoj de Ŝiŝak, sed kiam ili humiliĝis, Li revenis al ili;

Li forlasis Jeĥezkelon por elprovi lin, por scii ĉion, kion li havis en sia koro (2Kron 32:31);

En Neĥ 9:28,31 estas skribite: "Vi forlasis ilin en la manoj de iliaj malamikoj, kiuj regis super ili. Sed kiam ili returnis sin kaj vokis al Vi, Vi aŭdis el la ĉielo, kaj Vi savis ilin multfoje pro Via granda kompatemeco".

Tio estas ekzemplo por ni. Sufiĉe malfacile estas apartiĝi de alkoholulo-familiano pro tiuj samaj kialoj, kiuj estas ĉe Dio. Vi estas animvunditaj, oni ofendis vin, al vi ŝajnas, ke oni vin eluzas... sed ĝuste en tiaj situacioj maksimume elmontriĝas vera amo. Ni ne povas tute izoli la alkoholulon en la familio. Sed ni povas havi distancon de rilatoj inter ni kaj li. Ĝuste en tio estas la senco de apartiĝo de Dio. Se Dio zorgis pri Sia popolo malgraŭ senfina vico da iliaj pekoj, malaprobaj, pentoj kaj promesoj pliboniĝi, des pli ni devas ne elmontri koleron, inciton, lacecon kaj aliajn homajn malfortaĵojn. Preparitaj receptoj tie ĉi forestas. La celo de tio, ke Dio forlasis tiun popolon, estas en tio,

ke ili mem povu ekkonscii necesecon de vera pento, kiun Li serĉas en ili. Kaj kun doloro kaj amaro Dio faris tian paŝon.

Hoŝea priskribis la koleron, kiu eliris el la koro mem de Dio: "Kiel Mi agu kun vi, ho Efraim? Kiel Mi protektu vin, ho Izrael? Ĉu Mi faru al vi, kiel al Adma? Ĉu mi egaligu vin al Ceboim? Renversiĝis en Mi Mia koro, varmegiĝis Mia tuta kompatato. Mi ne agos laŭ Mia flama kolero, Mi ne plu ekstremos Efraimon; ĉar Mi estas Dio, ne homo, Mi estas Sanktulo inter vi; Mi ne venos en furiozo" (Hoŝ 11:8-9). Ĉi tie Dio promesas neniigi ilin per Sia kolero, kiel tio okazis en Sodom pro malbona konduto de Sodomanoj, sed pro Sia amo al Sia popolo Li ne faris tion. Kaj jen ankoraŭ: "Mi forlasis Mian domon. Mi foriris de Mia heredaĵo; tion, kio estis kara por Mia animo, Mi forlasis en la manoj de ĝiaj malamikoj" (Jer 12:7). Kvankam pli frue Dio promesis neniam forlasi Sian popolon (1Reĝ 12:22; Ps 94:14), tamen Li forlasis ilin por ilia bono. Tial ne sentu vin kunligitaj kun antaŭaj promesoj de la alkoholulo, faritaj en pli frua stadio de lia alkoholismo. Sed aliflake, apartiĝo devas esti la lasta kaj ekstrema rimedo.

Ni devas apartiĝi de la alkoholulo, povas esti eĉ forlasi lin. Dio scias vian planon kaj Li estos kun vi. Li ĉiame estas kun ni kaj direktas ĉiujn niajn vojojn kaj agojn. Tiu ĉi apartiĝo necesas kiel por vi, tiel ankaŭ por pento de la alkoholulo. Aliokaze, via dependeco de tiu malfortaĵo de alia homo iom po iom plifortiĝos, kaj vi ne povos plu esti sendependa filo de Dio, kaj ne estos "kiel arbo, plantita apud akvaj torentoj de vorto de Dio (Ps 1:3). Fizika apartiĝo ne estas aŭtomate sola vera decido de la problemo, nur se la alkoholulo ne ofendiĝas de viaj agoj. Penu elmontri vian amon al li, samtempe neniaokaze montru vian kompaton, kiu helpas al li fortikiĝi en malvera vojo. Neniam permesu al vi mem deturni vin de la alkoholulo pro kolero, nur amo helpas al vi agi korekte. Klarigu al li, kion vi faras kaj kial. Diru al li, ke vi de nun plu ne kovros antaŭ homoj lian pekan konduton. Ne donu al li monon por alkoholaĵoj, ne aĉetu vi mem alkoholaĵojn por li. Diru al li, ke vi plenumas vian devon antaŭ Dio, kaj tiu devo akre diferencas de tio, kion li petas vin fari. Klarigu al li, ke vi amas lin, ke vi sincere penas sekvi al la ĉefaj Bibliaj doktrinoj. Certigu lin, ke via apartiĝo ne estas juĝo kontraŭ li. Atentigu lin, ke ankaŭ vi pri io pekas, ne montru al li vian superecon, vian pli altan situacion antaŭ Dio nur pro tio, ke viaj pekoj ne estas malkovritaj. Rememorigu al li la verson, en kiu estas dirite, ke la pekoj de unuj estas evidentaj, sed de aliaj estos malkovritaj nur dum la juĝo (1Tim 5:24). Pri tio vi devas paroli elkore, montrante vian sinceran intereson kaj maltrankvilecon.

KONFIDU AL DIO

Konfidu al Dio, transdonu ĉion en Liajn manojn. Sed tio devas ne esti foriro de la problemo. Ni ne povas ŝanĝi aliajn homojn, nek direkti ilin, eĉ konsiderante tion, ke en ni estas "komplekso de Kristo", laŭ kiu ni opinias, ke ni povas ŝanĝi alian homon. Ni ĉagreniĝas, se ni ne sukcesas atingi tion. Sed vera amo "ne kondutas nedece, ne celas por si mem, ne koleriĝas, ne pripensas malbonon" (1Kor 13:5); nia amo al la alkoholulo devas esti pura kaj sendependa kaj devas ne esti parto de nia memamo. Jesuo estis certa pri sia praveco, ĉar li plenumis indikon de Dio, sendepende de tio, kiel aliaj homoj rilatis al liaj agoj. Li havis celon, sed ĝi ne posedis lin. Limoj de niaj rilatoj kun la alkoholulo devas esti certaj, por ke ni ne trafu en dependecon de li, por ke tiuj rilatoj ne malbonigu nian propran personecon kaj niajn rilatojn kun Dio. Plimulto da homoj, kunligitaj kun alkoholuloj, malsukcesis ĝuste en tio. Finkalkule, ni povas nur respondi al tio, kio okazas. Provu aranĝi certan tagordon en via domo. Tio plibonigos la situacion en via familio, permesos eviti ĥaoson kaj benefikos al viaj infanoj. Penu ĉiutage manĝi en sama tempo. En sama tempo regule legu la Bibliion. Ĝustatempe kuŝu por dormi. Iom po iom la alkogolulo estos devigita konsideri tion. Legu kaj relegu la vortojn: "Detenu vin de kolero kaj forlasu furiozon; ne incitiĝu, ke vi ne faru malbonon" (Ps 37:8). En ĉiaj cirkonstancoj ni devas memori pri niaj personaj rilatoj kun Dio, esperante atingi la Regnon. Multaj familioj disfalas, se en la familioj estas alkoholuloj.

Tamen, se la alkoholulo revenos el la stato de memmalakcepto, antaŭ vi aperos multaj eblecoj. En la mondo por alkoholuloj estas multe da komunumoj. Mi konsilas al vi inviti specialiston, kiu agas laŭ la vera Evangelio, se, certe, pri tio interesiĝas la alkoholulo. Kun helpo de Dio la "malsano" estas kuracebla! En Ameriko nur 15% da alkoholuloj propravole konsentas je kuracado. Plimulto da ili ricevas kuracadon dank' al tiuj, kiuj zorgas pri ili.

2.5 PACIENCO KAJ PARDONO

Neeblas kuraci alkoholismon rapide. Atendo de rapidaj rezultoj senrevigas vin. Kaj tio laŭ si mem estas defio al kredo je Dio, Kiu "neniam rapidas", sed paciencas, kiel ofte diris frato Gon Tomas. "Silentu antaŭ la Eternulo kaj esperu al Li; ne incitiĝu, kiam sukcesas homo, kiu plenumas malbonajn intencojn" – diris David en Ps 37:7. Alkoholuloj bezonas tiun lokon, kien ili povus veni sen riproĉo de konscienco, por pli poste komenci ĉion denove. Tio "loko" povas esti manĝotablo, interparolo kun la filino aŭ edzino; tamen oni devas ne memori al li pri liaj malsukcesoj, preparolo de lia konduto devas esti minimuma. Preparoloj kaj oftaj memorigoj povos esti kialo de lia "fermiĝo". Tiu loko devas esti loko de sincereco kaj konfido. Kaj vi efektive devas ne rakonti pri konfesoj de la alkoholulo al aliaj homoj, tion precipe

gravas sekvi dum liaj krizoj. Tiu "sekreta loko" devas esti por la alkoholulo loko, kie li povas trovi en si mem kuraĝon ekrigardi sin deflanke kaj fari konkludojn. Li bezonas ĝustan reagon, kiu donas al li eblecon kompreni, kio okazis kaj kion li evitis. Li devas kompreni nekonformecon inter siaj vortoj kaj agoj.

PREĜO

Preĝo havas grandan forton. Ĝi efektive ŝanĝas multon. Dio povas fari multon por tiuj, por kiuj oni petas Lin. Kiam Dio vidas kredon de homoj, Li pardonis kaj resanigis eĉ tiujn, kiuj estis paralizitaj. (Mk 2:5). Preĝu por la alkoholulo post ĉiu diskuto kun li. Samuel diris, ke kiu ĉesas preĝi por pekema Izrael, pelas antaŭ Dio (1Sam 12: 23). Bezono preĝi jam estas preĝo. Kaj tute ne necesas kriegi desur moskeaj turoj. La tragika bezono de la alkoholulo jam estas preĝo. La familianoj de la alkoholulo estos tentataj fari la preĝon ordinara, sen reala kredo. La vera preĝo estas montrita en la Sankta Skribo, kiel batalo kun si mem, kun la Patro, Kiu plenumas nur tiujn petojn, kiuj estas esprimitaj en pasia kaj sincera preĝo. Kiam ni preĝas pri alveno de la Regno, ni petas pri plenumo de la volo de Dio, kiu estos plenumita en niaj vivoj laŭ la volo de Dio. Ni petas, ke Li gvidu nin kaj konduku nin al la Regno, kiu efektive venos. Ĉiutage ni devas strebi kunigi niajn preĝojn kun la volo de Dio.

Alkoholismon oni povas venki nur alturninte sin al la "supera potenco" , kaj tio estas ankoraŭ unu kialo por turni sin al Dio kun preĝo. Vi estas en la pozicio de Jeremia, kiu vivis inter judoj-apostatoj, malbenitaj pro pekoj per senpluveco: "Ĉu inter idoloj de la nacioj ekzistas tiaj, kiuj povas doni pluvon? Ĉu la ĉielo per si mem donas pluvon? Vi estas ja la Eternulo, nia Dio, kaj ni esperas al Vi, ĉar Vi faras ĉion ĉi tion" (Jer 14:22). Kaj preĝo donas esperon. Senespereco – jen kion ofte sentas tiuj, kiuj prizorgas alkoholulojn. Se ni mem estas en sendanĝereco, se ni povas sincere ĝoji pri la konkreta Espero relate al la eterna vivo, kiu atendas nin, tiam en ni ankaŭ devas esti espero je savo de nia amiko-alkoholulo. En nia menso aperas bildo de la Patro, kiu senpacience atentis pri la malŝparema filo kaj atendas lian revenon. Li ĉiutage atendis kaj esperis (Lk 15:20). La optimismo de Dio estas mirinda inspiro por ni, se ni allasas ĝin en nian vivon. "Proksima estas la Eternulo por ĉiuj, kiuj Lin vokas, por ĉiuj, kiuj vokas Lin sincere. La deziron de Siaj respektantoj Li plenumas, kaj ilian krion Li aŭdas kaj helpas ilin" (Ps 145:18).

Vi devas scii, ke anonimaj alkoholuloj havas interfamiliajn renkontojn. Kaj estas ankaŭ grupoj de subteno inter kristadelfianoj, agojn de kiuj mi tre alte taksas.

PLI DETALA STUDIO

PENTO KAJ PARDONO

Mt 5:48 indikas normon: "Estu do perfektaj, kiel ankaŭ via ĉiela Patro estas perfecta". Se Dio ne estus tiel tolerema al nia pekemeco, neniu estus savita. Ĉiuj ni opinias, ke Dio estas tolerema al niaj malsukcesoj atingi tiujn standartojn, kiuj estas elmontritaj en Lia vorto. Kiel juĝas ni, tiel same oni juĝos nin. Ĉu ne timigas vin tio? Ni devas esti same atentaj, por montri toleremecon al tiuj, kiuj ne povas atingi tiujn standartojn. Nia komunumo devas esti intime kunligita per nia komuna sperto de la Dia pardono. Neniam oni povas repagi tion, kion ni havas de Dio. Eĉ unu peko kondukas al eterna morto; ne estas en nia forto revenigi tiun momenton, kiam okazis nia peko. Ni povas nur kredi je Dio, peti Lin forigi la rezulton de tiu peko kaj pardoni nin pro ĝi. Al ni estas dirite pardoni niajn fratojn. Pri tio diras ankaŭ Ef 4:32: "Kaj estu bonfaraj unu al alia, bonkoraj, pardonantaj unu al alia, kiel ankaŭ Dio en Kristo pardonas al ni".

ABSOLUTA PARDONO

Kiel Dio pardonas al ni niajn pekojn, tiel ni devas pardoni niajn fratojn. Kristo pardonis pekulojn. Kaj tiu pardono estis absoluta kaj senkondiĉa. Ps 130:2 montras la absolutan pardonecon de Dio: "Se vi, ho Eternulo, kalkulus la pekojn, kiu povus stari, ho mia Sinjoro?". Dio ne rimarkas pekojn, kiam nia amo al niaj fratoj ne kalkulas iliajn antaŭajn pekojn. Se ni rifuzas interrilati kun aliaj homoj pro iliaj antaŭaj pekoj, pri kiuj ili jam pentis, ni faras kontraŭleĝon. Dio ne faras tiel rilate al ni, Li ne kalkulas niajn pekojn kaj ne por ĉiam Li koleras" (Ps 103:7:12).

Verŝajne, vi renkontas fratojn, kiuj provas konvinki vin diferencigi pekojn, dirante, ke pri iuj pekoj necesas penti malkaŝe, kaj pri aliaj (ekz. atako de kolero) oni povas penti en soleco. Sed ni devas reale kompreni, kiun klarigon pri tio donas la Biblio.

GRADOJ DE PEKO

Petro opiniis, ke malfacile estas alkutimiĝi al la penso, ke kvanto da pekoj kaj ilia grado ne havas signifon. Sed la vortoj "Ĝis sepdekoble sep foje" montras, kiel malproksime de la vero li estis. Eĉ se pentoj de fratoj ŝajnas al ni nekredeblaj, ni devas pardoni ilin. Rimarku, ke nur buŝa pento necesas, kaj la Sinjoro diris, ke la pardonanto devas pardoni sen postuli iujn evidentajn pruvojn. La greka vorto por penti signifas "pensi post tio alie", kaj penti - ŝanĝi sian opinion. Kaj pro tio estas malfacile difini, ĉu estas ĝi en la koro de alia persono. Ĉar nia naturo mem estas pekema kaj ĉar ni vivas, ĉiame,

ĉiuminute bezonante ricevon de pardono. La Nova Testamento ofte diras, ke en la Malnova Testamento "favoro" signifas "vero". Kaj se ni sekvas la Novan Testamenton, ni ĉiame vivas en favoro/vero. Favoro ne estas tio, kion ni povas ricevi en iu momento responde al nia preĝo. Favoro estas tio, kio ĉiame discendas al ni. En ĝi ni vivas ĉiame. Se ni komprenas tion, ni devas ne opinii nian pardonon de aliaj homoj kiel iu donaco. Ni devas aperigi nian favoron ĉiame, kiel tion faras Dio por ni mem.

Iuj homoj opinias, ke ni pekas nur hazarde, kaj kiam ni pentas, ni ricevas favoron. Tio malaltigas la signifon de nia pekeco kaj la esencon de niaj rilatoj kun Dio. Ni restas en tiuj rilataj, eĉ estante inter niaj pekoj. Ne estas nia afero forigi iun ajn en interrilatoj kun Dio. Ni povas nur kunagi por aligi lin al la certa interkonsento (Testamento). Kaj kiu ne akceptas tiujn doktrinojn, devas esti forigitaj de komunumo, ĉar tiuj doktrinoj estas esenco de la interkonsento. Sed al tiuj, kiuj sekvas la interkonsenton kun Dio, ni devas montri, ke la interkonsento estas seninterrompa favoro, kiun Dio elverŝas al ni.

RIGORA INSTRUISTO

Dio ne estas rigora instruisto kun milda koro, kiu parolas: nun mi pardonas vin, sed ne devigu min denove kapti vin ĉe freŝa ago. Li scias, ke ni denove pekos, kaj ni ankaŭ scias tion. Lia favoro estas senfina. Ni devas agnoski, ke ni vivas pro Lia favoro, kaj ni devas penti pri niaj pekoj. Dum kiam ni baptiĝas, ni eniras en Kriston. Dio akceptas nin kiel Kriston, kvazaŭ ni estas perfektaj kiel Kristo. Dio elverŝas Sian favoron per Kristo, eĉ se ni ne estas tiel perfektaj kaj ne ĉiam sekvas tiun interkonsenton. Kiel Dio rilatas al ni, tiel ni devas rilati unu al alia. "Esrtu bonfaraj unu al alia, bonkoraj, pardonantaj unu al alia, kiel ankaŭ Dio en Kristo pardonis al vi" (Ef 4:32). Nian pardonon ni ricevis dum baptiĝo; la forto de peko en ni estis venkita per baptiĝo en Kriston, la morto de kiu neniigis la diablon. Certe, ni scias, ke ni estas pekemaj. Sed nia spirita esenco estas en Kristo, kaj Dio relate al tio rigardas nin. Ni ne povas neniigi la diablon interne en ni – nur morto povas neniigi ĝin (Rom 6:23). Kiel Dio vidas en ni novan homon, tiel ankaŭ ni devas vidi novan homon en niaj fratoj.

PENTO: ĈU OKAZIS TIO AŬ NE?

Se ni intencas pardoni iun, ni devas esti kapablaj scii, ĉu pentis li aŭ ne. Ni devas atente esplori la demandon: "Ĉu povas ni scii, ĉu iu pentis aŭ ne?". Se la respondo estos "jes", ni bazas sin sur la eksteraj signoj. Ni supozas, ke ni havas kriteriojn por decidi, ĉu pentis iu aŭ ne. Sed ĉu la Biblio donas al ni tiajn klarajn kriteriojn? Estas malfacile eviti la konkludon: "Ne, ni ne povas scii, ĉu

pentis iu aŭ ne". la Sinjoro diris al ni, ke ni devas pardoni "ĝis sepdekoble sep fojoj" (Mt 18:22). Kaj tio instruas nin, ke ni ne havas eblecon scii, ĉu iu pentis aŭ ne, kaj por ni restas nur pardoni.

KONTRAŬ DIO KAJ HOMOJ

Estas diferenco inter pekanto kontraŭ eklezio kaj pekanto kontraŭ Dio. Lk 15:18,21 klarigas tiun diferencon. Ni opinias, ke ni devas pardoni ĉiun, kiel Dio pardonas nin. Dio pardonas nin, se ni pentas kaj ĉesas peki. Sed la Biblio ne deris, ke nia pardono al aliaj fratoj devas esti bazita same sur tio. Ni pardonas aliaj homojn, ĉar Li pardonis nin. Sed la esenco de la Dia pardono estas alia, ĝi baziĝas sur persona kredo de homo je la sango de Kristo. Ni ne demandas niajn gefratojn, ĉu kredas ili je la venko sur la kruco de Golgota aŭ ne, antaŭ ol pardoni ilin.

PARDONO SEN PENTO?

La sentemaj fratoj aŭ fratinoj agnoskas, ke ofte ni estas pardonitaj sed daŭrigas peki, kaj tio devas havi respegulon en niaj reakcioj pro pekoj de aliaj homoj. La subaj linioj konfirmas tion:

David preĝis: "Kiu scias siajn erarojn? Purigu min de eraroj kaŝitaj". Peko estas peko, sendepende, ĉu konfesas ni ĝin aŭ ne (kiel pri tio atestas la oferdonoj de Moseo). Neniu el ni scias, kiel Dio pritaksas nian justecon, neniu el ni scias pri ĉiu nia peko. Nur sintrotakso devigas nin opinii, ke ni scias ĉiun nian pekon. Ni devas konfidi nin al favoro de Dio, kredante, ke ni estos pardonitaj ankaŭ pro tiuj niaj pekoj, kiujn ni ne konfesis. Kaj se ni esperas ricevi pardonon pro niaj eĉ "kaŝitaj" pekoj, ni ne devas havi la principon – neniam pardoni niajn gefratojn.

La patro pardonis sian pekeman filon, kvankam li ne vidis signojn de pento ĉe li. La fakto mem, ke la filo *ekvolis* reveni en la patran domon, estis sufiĉa motivo por ke la patro akceptu lin.

Ni devas beni/pardoni tiujn, kiuj persekutas nin (Rom 12:14; beno kaj pardono estas kunligitaj en la Skriboj). Kaj tio devas esti farita sen atendo, ke persekutanto ĉesas persekuti vin kaj pentos pri tio.

La Sinjoro vidis kunligon inter tio, ke la peka virino kisis lin kaj tio, ke ŝi "multe amas". (Lk 7:45,47). Poste li rakontis la parabolon pri ŝi kaj Simon la Fariseo. Ambaŭ ili estis pardonitaj de li, sed forestas iu ajn atesto, ke Simon pentis antaŭ la pardono.

Ni devas pardoni tiun, kiu "pentas" 490 fojojn pro la sama peko, komprenante, ke lia pento ne estis sincera. Tamen ni devas lin pardoni.

La Sinjoro preĝis, ke la soldatoj estiu pardonitaj, ĉar ili ne sciis, kion ili faris. Tiu fakto ke Jesuo petis por ilia pardono, montras, ke ili estis kulpaj pri peko, kvankam ili ne sciis pri ĝi kaj, sekve, ne pentis pri ĝi. Sed Jesuo sciis, ke pardono eblas ankaŭ sen pento. Tio dementas la hipotezon, ke pardono povas esti donita, nur se peko estas ĉesita.

Dio pardonas homojn pro ilia kredo je la sango de Kristo kaj pro ilia baptiĝo; ne pro "laboroj faritaj en justeco" (Tito 3:4-8). Ni devas esti atentaj kaj ne insisti, ke iu nepre ĉesu pekon en fizika senco, sed trovi pravigojn per agoj kaj preĝoj. Ĉiu peko meritas morton. Kvanto da pekoj ne ŝanĝos tiun verdikton. Nur unu vojo estas por eviti ĝin – esti en Kristo, por ke Dio rigardu nin kiel Kriston. Se forestas la kredo je Kristo, ĉeso de peko ne alportos al ni savon. Al la homo el Mt 18:26 estis pardonita lia ŝuldo nur pro lia deziro repagi ĝin. Kaj de li oni atendis, ke li same faros rilate al siaj ŝuldantoj.

DU STANDARTOJ

Dio montras al ni altan normon, sed estas preta akcepti niajn eĉ malgrandajn atingojn. Ĉiuj ni iam deiras de la indikoj de Kristo. Tamen ni havas esperon je savo. Sekve, iri laŭ la vojo de Kristo, ne estas sola ebleco por ricevi savon. "Estu do perfektaj, kiel ankaŭ via ĉiela Patro estas perfekta" (Mt 5:48). Savo ankaŭ eblos, se ni atingos moralan perfektecon, sed tio, certe, tute ne eblas. La Skriboj donas al ni la idealan standarton por geedzeco, sed ni akceptas tiun, kiu estas pli malalta. Tio estas evidentigita per la kelkfoje uzata en la teksto vorto "sed".

Estas bone ne edziĝi, "sed se vi edziĝas, vi ne pekas" (1Kor 7:28).

"Sed" (tamen) ankaŭ oni povas renkonti en versoj 10 kaj 11: "Edzino ne foriĝu de sia edzo, tamen, se foriĝas...". Sekve, foriĝon de edz(in)o Dio permesas kiel cedon al homa malfortaĵo.

Edzino estas ligita tiel longe, kiel vivas ŝia edzo, sed se la edzo mortis...".

Denove tie ĉi ni vidas cedon de Dio al niaj malfortaĵoj, kaj tio devas respieguli niajn interrilatojn kun aliaj homoj.

SPIRITA CELADO

Kvankam Dio pardonas niajn malfortaĵojn, tamen ni devas celi al pli alta standardo, kiu estas pli agrabla por Li. 1Kor 7 montras, ke Dio pardonas al ni pli malaltajn standardojn en geedzeco. Malnova Testamento montras similan kazon. Abraham vivis laŭ la normoj de Edeno, sed ne laŭ la leĝo de Moseo. La leĝo de Edeno konformas al la nocioj de Kristo rilate al geedzeco. Abraham krom Saraj havis Hagaron; Jakobo ankaŭ havis du edzinojn, kaj Dio pardonis tion, kvankam idealo – unu viro +unu virino. La principoj de Dio ne ŝanĝiĝis al la momento de la morto de Jesuo sur la kruco, post kiu iĝis valida la Nova Testamento. Ambaŭ tiuj Testamentoj montras la samajn principojn, sed per diversaj manieroj. Senŝanĝa restas ankaŭ la principo de Dio pri cedo al homaj malfortaĵoj, kaj tio konfirmas Lian kompaton al ni.

SERĈANTE DION

La profetaĵoj ofte rememorigas al ni, ke spirita vojo estas tiu, kiu serĉas Dion. Ni devas serĉi Lin (Ps 24:6; 27:8), sed vidi Lin ni ne povas (El 33:20). Fakte, trovi Dion en tiu ĉi vivo estas neatingebla, sed ni devas vivi serĉante plenan spiritan perfektecon. Serĉado de Dio, laŭ la profetoj, estas deziro iĝi justa kaj ĉesi peki (Am 5:5,8,14,15). Neniu el ni povas atingi plenan sukceson en serĉado de Dio, kaj sekve, neniu el ni tute ĉesis peki.

En la komunumo nin kunigas tio, ke ni serĉas la saman Dion kaj efektivigon de la sama justeco (Cef 2:3). Kaj tio firme kunigas nin. Tiuj, kiuj serĉas malbonon ne havas rilatojn al ni. Sed ni devas ne opinii, ke nepre necesas rompi rilatojn kun tiuj, kiuj ne tiel diligente serĉas Dion, se, certe, ne estas pruvite, ke ili serĉas malbonon. Pento kaj serĉado de Dio estas kunligitaj: la restariĝo de Izrael komenciĝis post kiam ili pentis kaj komencis serĉi Dion (Jer 29:12-14). Kvankam Izrael en tiu tempo estis ankoraŭ spirite malforta, sed kelkaj el ili havis deziron serĉi justecon – kaj Dio akceptis tion.

3 LA BIBLIA RESPONDO

3.1 ENKONDUKO

Alkoholismo naskas spiriton de senespereco, konvinkon pri tio, ke Dio ne povas helpi. Sed kredo je Dio estas provita vojo. Ni havas realan eblecon akiri esperon. Preĝo povas ŝanĝi multon. La vivo kaj inspiro de Jesuo estas ekzemplo por ni. Dio per mirakla maniero influas nian vivon. Iufoje tiu mirakla influo radikale ŝanĝas homan vivon (9). Ni kredas, ke mirakloj okazadis en la pasinteco, ĉar ni kredas, ke la Biblio estas la vorto de Dio. Ni devas konscii la

kunligon inter tio, kion Li faris en la pasintaj tempoj kaj tio, kion Li povas fari hodiaŭ. Ni ne kredas je tio, kio okazis en la Ruĝa maro, opiniante, ke la psalmisto diras malveron, sed samtempe ni petegas Dion senprokraste enmiksiĝi nian vivon. Biblia historio ne estas finita. Ĝi ne estas morta historio ekstere de niaj interesoj. Tiuj eventoj vere kaj konvinke atestas – tiu Dio estas nia Dio. "Tiam la Eternulo diris al Moseo: Ĉu la brako de la Eternulo estas tro mallonga? Nun vi vidos, ĉu plenumiĝos al vi Mia vorto, aŭ ne" (Nom 11:23).

La metodo "Dek du paŝoj" de la societo "Anonimaj Alkoholuloj" (vidu Aldono 1) ricevis tutmondan agnoskon, kiel la plej efektiva metodo de kuracado de alkoholismo. Ni devas honti, sed tio estas fakto. Tiu ĉi organizo eĉ ne estas kristana. La vera kristanismo devas esti pli forta, ol "Dek du paŝoj" de "Anonimaj Alkoholuloj". Sed ni devas apogi sin al tiu ĉi fakto kaj kun helpo de ĝi aliĝi al venko de la problemo. Tamen ni apenaŭ komencis agnoski tiun problemon, kaj dume nenion faris por decidi ĝin. Ni estas benitaj de la vero, pro tio ni devas esti antaŭe, esti ekzemplo por nia generacio; paroli al homoj pri tio, kion la Biblio diras pri alkoholismo tio estas nur unu el multaj flankoj de nia agado, en kiu ni povas uzi niajn sciojn, ricevitaĵoj el la Biblio. La reala ebleco superi alkoholismon estas kunligita kun kompreno de la vera naturo de peko, tento, Biblia "diablo", Dio Mem kaj Lia potenco de savo. Ĝuste pri tiuj temoj la Kristadelfiana komunumo estis benita per profundaj scioj. La vero, donita al ni devas ne resti nur teoria, logika, teologia vero. Ni devas montri tiujn sciojn praktike, ne nur por ŝanĝi vivojn, sed ankaŭ kiel kuracilon, kiu forestas en ajna sistemo de kuracado de alkoholismo. La veraj doktrinoj nepre alkondukas al la vera vivmaniero. Vivo en la vero, kun Dio kuracos alkoholismon. Nia komunumo praktike uzas siajn sciojn por batali kontraŭ alkoholismo kaj tio estas ĝojiga fenomeno.

3.2 EVIDENTECO KAJ KONVINKO

Alkoholuloj devas kompreni, ke ili vivas kaj agas erare, kaj ne nur malutile por si persone, sed ankaŭ malvere antaŭ Dio. Alkoholuloj havas malaltan sintakson; se vi dum diskuto diros, ke ili "malutilas al si mem", tio ne havos efekton. Necesas kompreni ilin, ke ili, estante en stato de ebriiĝo, per tio ofendas Dion, sian kreinton. Ne sufiĉas nur diri, ke la Biblio malaprobas ebriecon. Jes, la Biblio deklaras ebriecon ekster la leĝo. Ĉiu deklaro de Dio havas siajn argumentojn. Necesas uzi ilin. Ne sufiĉas nur diri, ke tio estas malpermesita.

Alkoholismo baziĝas sur ĉiama trompo. Alkoholuloj trompas sin mem kaj tiujn, kiuj ilin ĉirkaŭas. Tio ne estas hazarda mensogo. Tio estas situacio, kie

malvero forbruligas la vivon de homo. Dio postulas, ke ni parolu veron kaj vivu en la Vero, se ni efektive volas esti Liaj infanoj.

Ni devas aspiri por vivi en la spirito, peni ne subiĝi al intencoj de la karno. En la karno ni ne povas komplezi al Dio. "Sed surmetu la Sinjoron Jesuon Kristo, kaj ne sekvu la intencojn de la karno al voluptoj" (Rom 13:14). Kiam ĉie estas lupolo, farmistoj komencas fari bieron – ili faras ĝuste tion, kion Dio malpermesis fari. Sed tion postulas nia karno, por ne soifi. Alkoholuloj lerte uzas situacion por ricevi eblecon akiri alkoholaĵon kaj daŭrigi trouzi ĝin. "Ĉio estas por mi permesata, sed ne ĉio estas oportuna. Ĉio estas por mi permesata, sed mi ne volas sub io submetiĝi" (1Kor 6:12). Alkoholismo sklavigas homon. Dio volas, ke ni estu liberaj kaj laŭ propra volo ni servu al Li. "Por libereco Kristo nin liberigis, tial staru fortike, kaj ne reimplikiĝu en jugon de sklaveco" (Gal 5:1). Ne neu tion, kio okazis sur la kruco nur por reveni al peko.

Alkoholismo baziĝas sur ĉiama rifuzo de amo. Tio, ke alkoholuloj ne zorgas pri si mem kaj pri aliaj homoj, estas nekunigebla kun la ekzemplo de Jesuo. Se ni ne havas Lian spiriton, ni ne estas Liaj. Sed ni ne povas deklari, ke ĉiuj alkoholuloj estas "ne Liaj", ne apartenas al Dio. Alkoholo detruas familiojn; se homo ne zorgas pri sia familio, li estas "pli malbona ol nekredanto" (1Tim 5:8). Ni devas malkaŝi sin antaŭ Dio. Alkoholismo delogas nin de memkonscio, de kompreno pri niaj agoj, nia doloro, niaj interrilatoj laŭ la vorto de Dio.

RESPONDECO

La Biblio instruas nin, ke la unua kaj la plej ĉefa principo estas nia persona respondeco. El tio necesas konkludi, ke se ni scias, ke ni estas respondecaj, ni agas konforme al nia scio. Alkoholuloj bezonas helpon, sed volas, ke iu alia estu respondeca pro ilia konduto; la senco de respondeco en ili estas ŝanĝita je pereiga sento de kompatado al si mem. Kristadelfianoj, aŭ eĉ nekredantaj homoj, kiuj komprenas gravecon de la Evangelio, devas helpi al alkoholuloj ekscii Dion. Komprenigi al ili, ke ili estas Liaj infanoj, kreitaj laŭ Lia bildo, ke ili respegulas Lian gloron; ke Lia filo havis la saman homan naturon, kiun ili havas, sed li neniam pekis, kaj tio devigas nin esti respondecaj antaŭ Li. Predikado de la Evangelio devas agi flank' ĉe flanko kun kuracado kaj zorgo pri alkoholuloj. Ju pli ili scios pri la "supera potenco", des malpli ili volos peki.

KOMPRENO DE NIAJ MALFORTAĴOJ

Agnoski siajn malfortaĵojn estas la ŝlosilo al la programo "Dek du paŝoj" de la societo "Anonimaj Alkoholuloj". Tiuj, kiuj zorgas pri alkoholuloj ne

povas savi ilin, kaj tion necesas kompreni. Perforte ĉi tie oni povas ŝanĝi nenion. Kaj tio revenigas nin al la tre grava demando: Ĉu kredas ni, ke Jesuo estas Savanto? Ĉu vi kredas je li? Nur la Patro kaj Filo povas ŝanĝi homan vivon. Ni povas turni nin al ili kun preĝo, kaj tio estos sola korekta decido de la alkohola problemo. Homoj estas senfortaj pri tio. Alkoholuloj mem devas konscii tion. Necesas kelkfoje legi al ili Rom 7:15:25. Tiu ĉi ĉapitro respegulas la batalon en la animo de ĉiu alkoholulo.

"Ĉar mi ne havas certecon pri tio, kion mi faradas; ĉar mi ne agas laŭ tio, kion mi volas; sed kion mi malamas, tion mi faras. Sed se mi faras tion, kion mi ne volas fari, mi konsentas al la leĝo, ke ĝi estas bona. La faranto do estas jam ne mi, sed la peko, loĝanta en mi. Ĉar mi scias, ke en mi (tio estas, en mia karno) bono ne loĝas; ĉar ĉe mi estas la volo, sed ne la elfaro de la bono. Ĉar la bonon, kiun mi volas fari, mi ne faras; sed la malbonon, kiun mi ne volas fari, mi faradas. Sed se mi faras tion, kion mi ne volas fari, faras ĝin jam ne mi, sed la peko, loĝanta en mi. Mi do trovas leĝon, ke kiam mi volas fari bonon, la malbono estas ĉe mi. Ĉar mi ĝojas en la leĝo de Dio laŭ la interna homo; sed mi vidas alian leĝon en miaj membroj, militantan kontraŭ la leĝo de mia menso, kaj forkaptantan min sub la leĝon de la peko, kiu estas en miaj membroj. Ho ve, mi malfeliĉulo! Kiu min liberigos el la korpo de ĉi tiu morto? Danko estu al Dio, per Jesuo Kristo, nia Sinjoro" (Rom 7:15-25).

Kiam ni penas fari bonon, en ni ĉeestas malbono. Malfeliĉaj homoj ni estas. Tiuj vortoj estas diritaj ne speciale pri alkoholo, sed ili taŭgas ankaŭ por tiu ĉi okazo. Ili estas pri peko ĝenerale. Ni ĉiuj estas difektitaj de la psikologio de alkoholuloj. Kaj Paŭlo diras en Rom 8, ke dank' al Dio, ni per Jesuo Kristo havas la vojon al savo. La nedifinita "alta potenco" de la societo "Anonimaj Alkoholuloj ĉi tie estas difinita. Nia homa fiereco ne permesas al ni akcepti la majestecon de la Eternulo kaj Lia filo. Al ni ŝajnas, ke ni mem kapablas superi tiun ĉi problemon. Malfiereco kaj amo al homoj estas tiel vivnecesaj. La plej tragika estas tio, ke alkoholuloj, kiuj jam dum kelkaj jaroj ne trinkis alkoholaĵojn, denove komencis drinkadi. Praktike en ĉiuj tiaj okazoj la kialo estas en tio, ke ili ne agnoskis siajn malfortaĵojn. "Antaŭ la pereco iras fiereco; kaj antaŭ la falo iras malhumileco" (Sent 16:18). Ofte mi vidis fierecon en homoj, kiuj restis sobraj dum monato. Ili fieris pri tiu fakto. Ilia fiereco kondukas al tio, ke ili forgesas pri siaj malfortaĵoj, pri sia bezono de Dio, kaj denove falas pekon.

La juĝo de Dio evidentigos, ke homoj devas ne fieri, ĉar ili estis kreitaj de Dio el polvo de la tero. Ili devas ne fieri kaj ne humiligi aliajn. En nia egoisma naturo ne sufiĉas da respekto al aliaj homoj. Ju pli ni konscios, ke ni estas kreitaj el polvo, konscios nian sensignifecon, des malpli ni faros erarojn. Ni ne bezonas atendi ĝis juĝa tago por kompreni tion. Pri la naturo de homo kaj lia morteco ni scias el la ĉefaj doktrinoj de la Biblio. La kunligo inter humileco

kaj nia morteco estas priskribita de Paŭlo: "Kiu (Jesuo) denove elformas la korpon de nia humiliĝo, por ke ĝi konformiĝu al la korpo de lia gloro, laŭ la energio, per kiu li eĉ povas ĉion al si submeti" (Fil 3:21).

Kompreno de tio, ke ni estas mortemuloj, helpas al ni esti humilaj. Nia kredo je Dio montras al ni malfortecon de homaj eblecoj. Ni prefaras konfidi niajn problemojn al kuracisto aŭ al bona najbaro antaŭ ol konfidi ilin al Dio, kiel al la lasta instanco. "Ĉesu zorgi pri homo, kies animo estas en liaj nazotruoj; ĉar kion li valoras?" (Jes 2:22). Ĉu oni povas kompari homon kun Dio de Izrael? En la libro de Ijob 27:9,10 estas skribite, ke ĉiu homo, mortante, turnas sin al Dio kun vortoj similaj al preĝo. Sed kredo je Dio helpas al homoj ĉiame turni sin al Dio kun preĝoj. Kompreno de tio, ke ni estas mortemuloj, donas al ni saĝecon: "Kaŝita ĝi estas antaŭ la okuloj de ĉiu vivanta, nevidebla por la birdoj de la ĉielo. La abismo kaj la morto diras: Per niaj oreloj ni aŭdis nur famon pri ĝi" (Ijob 28:21,22). Alkoholuloj kaj iliaj familianoj kunpuŝiĝas kun similaj problemoj. La sola vojo por ili – agnoski nian homan malfortecon kaj la grandecon kaj potencon de la Patro kaj Filo, la amo de Kiu superas nian komprenon.

PLI DETALA STUDIO

VERO: BIBLIA ANALIZO

Ĉiuj ni serĉas iun, kun kiu ni povas esti tute sinceraj, kiu gardas niajn sekretojn, kiu kompatas kaj komprenas nin. Ĉiafoje, kiam ni opinias, ke ni trovis tian homon, sed li trompis niajn esperojn, ni seniluziiĝas pri li kaj kaŝiĝas en ni mem. Malplenumi promesojn, perfido, klaĉoj – ĉio tio estas peko; kaj kiel komunumo ni devas urĝe ekrigardi nin deflanke, por kompreni, ĉu aligas nin nia konduto al la Patro kaj al aliaj gefratoj, aŭ ni kaŝiĝas de ĉiuj en si mem. Timante fari erarojn, ni penas, ke niaj rilatoj kun aliaj homoj ne estu intimaj. Dum interparoloj kun ili ni intence penas ne malkaŝi tion, kio estas en la profundo de nia animo. Ni ne konfidas al ili siajn malsukcesojn, seniluziiĝojn, ni oferas veron por subteni dubindajn bonajn interrilatojn. Kaj tio kondukas nin al malespero, al "soleco en la homamaso", kiu estas tiel disvastigita nun. Nur en Kristo ni aliĝas al "la vero". Ĝuste tion ni serĉas en la vivo. Kion do ĝi signifas?

En la Sankta Skribo la vorto "la vero" signifas simbolon de la pia vivo; honesteco rilate al ni mem kaj al Dio estas efektiviĝo de la vivo, kiun Dio promesis al ni. Mi volas substreki ĉi tie, ke ofte homoj opinias, ke se ili scias la Evangelion kaj kredas je ĝi, ili aŭtomate iĝas "en la vero". La subaj konkludoj sufiĉe klare montras, ke "la vero" rilatas ne nur al itelekta kompreno de vera vojo de vivo. Se iu komprenas la Bibliajn profetaĵojn alie ol ni, tio ne signifas,

ke li aŭ ŝi deiris de "la vero". Sed se ni (ekzemple) mensogas, tio signifas, ke ni deiris de "la vero", malgraŭ nia vera kompreno de la Bibliaj doktrinoj:

Pekuloj deturnas sin de la vero (2Tim 4:4; Tito 1:14). Ili estas senigitaj je la vero (1Tim 6:5). Dio malkovris la veron, sendinte Sian filon proklami ĝin, sed pekemaj homoj rifizis aŭskulti.

Paŭlo, en sia epistolo al Efesanoj skribas: "Sed parolante la veron en amo, ni ĉiel kreskadu en tiun, kiu estas la kapo, Kristo" (Ef 4:15). Ni povas kompreni tion, kiel "proklami kun amo la veron". Paŭlo diras, ke reala spirita kresko estas atingebla nur per vivo en la vero.

Paŭlo alvokas Korintanojn: "Tial ni festu, ne per malnova fermentaĵo, nek per fermentaĵo de malico kaj malboneco, sed per la senfermenta pano de sincereco kaj vereco" (1Kor 5:8). La vero estas direktita kontraŭ malbono, sed ne kontraŭ erara interpreto de la Bibliaj citoj.

"Tiu, kiu vivas honeste, agas juste, kaj parolas veron el sia koro" (Ps 15:2). La vero devas vivi en nia koro.

"Izrael diru, ke eterna estas Lia boneco" (Ps 118:2 kaj ankaŭ Ps 69:13). "Boneco" ĉi tie reprezentas savon kaj kompaton. Kompato kaj savo rilate al aliaj homoj devas esti "veraj" en la Biblia senco.

Jer 5:1 diras, ke ĉiu, "kiu agas juste kaj serĉas la veron", estos pardonita. Tio signifas – penti kaj serĉi pardonon. Sed ne ĉiuj tiuj, kiuj serĉas veran komprenon de la Bibliaj versoj estos pardonitaj.

En Jer 9:3 ni legas: "Per siaj langoj ili pafas mensogon kiel per pafarko, ne por vero ili fortiĝas sur la tero; ili iras de malbonago al malbonago, kaj Min ili ne konas, diras la Eternulo".

Tragike estas tio, ke iuj homoj, sciante la Bibliajn versojn, ne konas Dion.

LA VERA VIVO

"La vero", sendube, rilatas al la Evangelio. Ni kredas je tio. Paŭlo diras pri tio: "Pro la espero konservita por vi en la ĉielo, pri kiu vi jam antaŭe aŭdis

en la vorto de la vero de la evangelio" (Kol 1:5) kaj "ni ne submetiĝis cedeme, eĉ por unu horo; por ke la vero de la evangelio restadu kun vi" (Gal 2:5). Li turnas sin al "la vorto de la vero - la evangelio de nia savo" (Ef 1:13). Laŭ la Biblio nia kredo devas esti vera. Vero estas resumigo en la fino de nia vivo. Tiele, ni devas "surmeti la novan homon, kreitan laŭ Dio en justeco kaj vera sankteco" (Ef 4:24).

Ni obeas al la vero por sincera amo al nia frataro (1Pet 1:22) ne nur antaŭ baptiĝo, kiam ni respondas al demandoj; ni estas en la vero, se ni kun amo rilatas al niaj gefratoj, kiam ni iradas en la vero (3Joh 3). Ni devas sekvi la Evangelion (Gal 2:14). La vereco de la doktrinoj, je kiuj ni kredas, igas nin vivi en la vero. "La jenon do mi diras, kaj protestas en la Sinjoro, ke vi ne plu iru tiel, kiel iras ankaŭ la nacioj en la vanteco de siaj mensoj, mallumigitaj en intelekto, fremdigitaj for de la vivo de Dio, pro la nescio, kiu estas en ili, pro la malmoleco de ilia koro... Sed vi ne tiel lernis Kriston; se almenaŭ vi lin aŭdis, kaj en li estis instruitaj, kiel en Jesuo estas vero" (Ef 4:17-21). En 2 Tes 2:12 ni legas: "Vi iradu inde je Dio, kiu vin vokas en Sian regnon kaj gloron". Estas morala kunligo inter ĉiu mensogo kaj senspiriteco. Ni devas "en humileco instruante tiujn, kiuj kontraŭstaras; eble Dio donos al ili penton, por ke ili venu al scio de la vero" (2Tim 2:25). Homo povas ellerni teorie la veron de Dio (2Tim 3:7), neniam atinginte ĝin, tio estas, penti kaj vivi en la vero, nenion kaŝante de Dio, estante honesta kun si mem.

LA VERO DE KRISTO

En Joh 18:37 Jesuo antaŭ la morto diris al Pilato pri si, ke li naskiĝis kaj venis en la mondon por atesti pri la vero". Kaj la kruco estis la plej supera pruvo de la proklamo de la vero. Tio ne estas simple proklamo de la doktrinoj, sed pli ĝuste, la vojo de vivo, al kiu tiuj doktrinoj kondukas. En Gal 3:1 Paŭlo kulpigas Galatojn, ke ili ne obeis al la vero, kiun tiel klare montris al ili krucimita Kristo; Paŭlo klare vidis obeon al la vero en obeo al la ofero de Kristo. En Gal 4:16: li elkrias: "Ĉu mi do per verdiro fariĝis al vi malamiko?". Tiele, estas la paralelo inter la vero kaj la ofero de Kristo. Ni estas sanktigitaj en la vero (Joh 17:19), sed nia sanktigateco devenas de la sango de Kristo (Heb 9:13; 10:29; 13:12). Povas esti, en tio estas kialo, ke en Dan 8:11,12 "la sankta loĝejo" signifas "la vero". La ofero de Kristo estas la vero. En tio ni vidas humanecon por ni, en tio ni vidas la realan efekton de peko. Antaŭ ĉio, la realeco estas en tio, ke Homo kun nia naturo superis pekon, kaj pro lia memofero niaj pekoj povos esti pardonitaj; kaj ni havas realan, konkretan, definitivan esperon ricevi la eternan vivon.

Jesuo diris la veron al homoj: "Kiu estas de Dio, tiu aŭskultas la vortojn de Dio; vi ne aŭskultas, ĉar vi ne estas el Dio" (Joh 8:47). Kaj en Joh 17:19 li

diras: "Kaj por ili mi konsekras min, por ke ili mem ankaŭ estu konsekritaj en la vero". Lia perfecta vivo kaj morto povas konsekri nin. Restante en la vorto de Jesuo, ni scios la veron (Joh 8:31,32) - ne nur pli altan komprenon de la doktrinoj, sed nia vivo mem respegulos nian scion pri Jesuo, kiu estas "la vero". La vero liberigas nin; la Filo faras nin liberaj (Joh 8:32,36). "La vero" estas nomo de Jesuo. Nur akademia scio ne povas liberigi homon de peko, sed la ekzemplo de la spirita vivo de la Filo de homo povas, kaj liberigas. Jesuo diris: "Mi estas la vojo kaj la vero kaj vivo" (Joh 14:6); "En Jesuo estas vero" (Ef 4:21). La spirita vivo en Kristo liberigas nin de peko (Rom 8:2); sed en Gal 5:1 estas dirite simple, ke *Kristo* liberigis nin de peko. La homo Kristo Jesuo estas "spirito de vivo"; la Homo kaj lia vojo de vivo estis en perfecta konformeco. En li la vorto fariĝis karno. "Vero" estis en Li; perfekte kaj plenkomplete en li estadis la principoj de la vero de Dio.

INTERPAROLO KUN SI MEM

Kion tio povas signifi praktike? Ni ĉiuj interparolas kun ni mem. Ene en ni ĉiame okazas interna parolo. Iuj homoj daŭrigas tiun interparolon tago post tago, monato post monato, jaro post jaro. Aliaj pensas pri tiu imagata malutilo, kiun oni povas kaŭzi al ili, kaj penas respondi al ĝi. Pensoj de iuj homoj estas plenigitaj de vanteco, sintrotakso, volupteco, diversaj fantazioj... kaj finrezulte ĉio tio influas al niaj vortoj kaj agoj. Tion, kio okazas en nia koro ni esprimas per vortoj. "Pli ol ĉion gardatan, gardu vian koron; ĉar el ĝi eliras la vivo" (Sent 4:23). Jen tial ni devas gardi la veron en niaj koroj. Estas ideale, se ni interne en ni mem rezonas pri Jesuo, pri la Patro, kaj Lia Regno. Sed malbone estas, se en ni mem ni rezonas pri tio, kio en la Biblio nomiĝas la diablo – en tio estas la fonto de malveraj supozoj kaj malbonaj agoj. La diablo laŭ la Biblio estas "la patro de mensogo" (8:44). Maljusteco eliras pro tiaj niaj enaj rezonoj. Mi supozus, ke la Diablo estas nia propra interna voĉo. Jen ĝi similas al muĝanta leono, jen - al ruza serpento. Kaj ĝi estas interne en ĉiu el ni. Jen pro tio aserti pri Jesuo, ke li estas "la vero", signifas, ke li estis tentata, sed estis senpeka. Vivgravas regi nian internan voĉon. La Biblio gvidas nin en nia kompreno de tiu ĉi vero. Nur per Jesuo kondukas la vojo al eterna vivo.

3.3 PENTO

En tio ankaŭ estas avantaĝo de la kredantoj antaŭ la nekredantoj. Georg Best en sia membiografio "Bono. Malbono kaj Kimero" kronologie priskribas sian batalon kun alkoholo, substrekante, ke malgraŭ riĉeco kaj fameco, aŭ, povas esti, pro ili, li ne havis realan motivon por ĉesi drinki. Multaj alkoholuloj ne povas ĉesi drinki nur pro foresto de motivoj. Oftaj malagrablaj rememoroj

pri ilia lasta ebriiĝo povas esti motivo, sed nur por kelktempa periodo. Por ni tia motivo estas nek zorgo pri la familio, nek ekonomiaj problemoj, sed niaj devoj antaŭ Dio. Ni konscias, ke alkoholo estas peko. Tio estas kontraŭ la volo de Dio. Ni povas nomi alkoholismon malsano, aldoni medicinajn kaj fiziologiajn terminojn, kompreni tion kiel siaspica viva vojo, sed ĝi tutegale restas peko. Ni amas Dion; Li amas nin, amas kaj amis pli forte, ol ni povos percepti tion eĉ en eterna vivo, kiu atendas nin. Tial ni celas vivi tiel, kiel antaŭdifinis al ni Dio, ni serĉas vojon por vivi en la Regno jam nun. Ni sincere volas esti similaj al tiu, kiu amis nin ĝis la fino, kiu oferdonis sian vivon pro ni, lia popolo. Por kredantaj alkoholuloj tio devas iĝi kialo por deiro de alkoholo. Ni volas esti similaj al li, vivi tiel, kiel li vivis kaj vivas nun.

Alkoholuloj ne heredos la Regnon; pri tio diras 1Kor 6:10 kaj Gal 5:21. Ĉu signifas tio, ke alkoholuloj, kiuj ne ĉesis drinki ne estos en la Regno? Ĉe kiu kondiĉo ili heredos la Regnon? Nur ĉe kondiĉo de sincera pento. Ili devas havi en si mem fortan volon retiriĝi de la pereiga pasio. Estas facile fingromontri al alkoholuloj. Ilia peko klare videblas kaj estas malaprobata. Sed ĉiuj ni estas pekemaj. Ni pekas, pentas kaj denove pekas. Ni senesperigas. Ni malamas pekon ni alkroĉiĝas al la vortoj de Paŭlo en Rom 7:15:25 kaj trovas sinpravigon en tio, ke peko estas en nia interna esenco. Sed en Rom 8 ni legas, ke la spirito de nova vivo en Jesuo liberigas nin de neevitebla leĝo de peko, kiu estas en ni. Ĉe denovaj malsukcesoj ni miras, ni malamas pekon kaj sentas pasian deziron superi ĝin. Ni kun ĝojo atendas la savon de la Regno. Kaj iom po iom ni sukcesas ŝanĝi. Tio estas tiu minimumo, kiun Dio atendas de ĉiu frato kaj fratino, kiuj estas alkoholuloj kaj ankaŭ de tiuj, kiuj loĝas kun ili. Ĉiuj ni havas tendencon pligrandigi pekojn de aliaj homoj kaj plimalgrandigi niajn proprajn, kiuj estas ne tiel malkaŝitaj. Konsciu tion, enskribu viajn kutimajn pekojn kaj analizu ilin. Atentu, ke alkoholuloj estas tre sentemaj al ĉia elmonro de hipokriteco. Amu ilin per Biblia amo – tio estas la plej bona vojo. Komprenigu al alkoholuloj, ke ebrieco ankaŭ estas peko, kiel "malĉasteco, malpureco, voluptemo, idolkulto, sorĉado, mal amikeco, malpaco, ĵaluzoj, koleregoj, partiemeco, skismoj, herezoj, envioj, diboĉadoj, kaj aliaj similaj" (Gal 5:19:21). Iufoje ankaŭ ni avidas aŭ tro manĝas. Necesas atenti pri tiu fakto, ke alkoholuloj kritike rilatas al ĉio, kio ilin ĉirkaŭas.

Ankaŭ necesas diferencii alkoholismon de hazarda ebriiĝo. Alkoholismo estas neapartigebla, ĉiame ripetanta peka maniero de vivo. Vi ankaŭ, kiel multaj aliaj en nia komunumo, emas peki. Ju pli vi pekas, des pli vi emas al peka vojo. Homoj, kiuj loĝas kune kun alkoholuloj devas esti ekzemplo de humileco. Esti alkoholulo ne signifas nur trinki alkoholaĵojn, kvankam ankaŭ tion la Biblio ne aprobas. La Biblio malaprobas ĉiun kutimon, per kiu homo malbonigas sin mem aŭ ĝi estas kialo de malbono por aliaj homoj. Egoisma kutimo malutili al korpo, deformas la bildon de Dio, kun tia kutimo ni ne povos

atingi la antaŭdifinitan de Dio por ni celon. Iu ajn el la supre indikitaj pekoj nepre ripetiĝas en la vivo de multaj kristanoj. Tio, certe, ne pravigas alkoholismon, sed paroli pri tio al alkoholuloj necesas. Ni ne akuzas alkoholulojn, ni batalas kontraŭ peko. Neniu estas forigita de Dio tiel, ke oni ne povus helpi al li. Pri tio necesas paroli denove kaj denove. Jesuo ja kuracis homojn eĉ el plej malalta socitavolo de la unua jarcento.

LA SOLA JUĜISTO

Ni devas ne trakti alkoholulojn kiel juĝistoj, atendente taŭgan momenton por puni ilin. Nin devas gvidi amo. Kaj ni aspiras lumigi la vivon de alkoholuloj per amo. Kiam homoj kulpigis la virinon pri adulto, Jesuo rememorigis al ŝia kulpigantoj, ke ankaŭ ili estas pekuloj, laŭesence, ke ili ne rajtas juĝi ŝin. Ili unu post la alia foriras. Poste Jesuo diris al ŝi, ke ŝi plu ne peku (Joh 8:3-11). Li faris tiel por ŝia bono. Li komprenis, ke ŝi ne estis virta virino kaj li vidis ŝian ofendsenton, sed samtempe li vidis ankaŭ la hipokritecon de aliaj homoj. Povas esti ŝi dividis sian liton kun ĉiu el tiuj, kiuj nun, konvinkitaj pri sia praveco, pelis ŝin; aŭ povas esti, ŝi sciis pri iliaj propraj moralaj eraroj. Sed la Sinjoro ne volis, ke tio obstaklu al ŝia pento. Kaj krom tio – neniu krom Dio rajtas malaprobi aŭ juĝi homon. Jesuo ne bezonis ion diri al ŝi. Lia perfekteco mem kulpigis ŝin pro ŝia pekeco. Se la familio de la alkoholulo juĝas lin, ili riskas, ke li ekvidos ilian hipokritecon. Ni devas sincere diri al la alkoholulo pri niaj propraj pekoj. Tiu potenco, kiun en la societo "Anonimaj Alkoholuloj" oni nomas "supera potenco", akiras por ni la realan formon – tio estas perfekta Jesuo Kristo.

PENTI PRAKTIKE

Mi akcentas, ke pento devas esti publika, tio devas esti "konfeso" (1Joh 1:9), buŝa aŭ skriba klarigo de la problemo. Tio similas al preĝo aŭ voĉlego de la Biblio, kiam niaj pensoj fluas pli malrapide. Ni devas konscii ĉiujn flankojn de nia peko. Ni devas senti malbonecon de nia peko. Alkoholuloj, kiuj volas ĉesi drinki, devas rememori ĉiun okazon, kiam alkohola ebriiĝo kaŭzis malutilon. Oni povas helpi al ili ĉesi drinki, montrante al ili tiun longan liston, kiun ili mem kompilis. En la supra parto de tiu liasto la alkoholulo devas surskribi grandlitere: "MI ESTAS MENSOGULO". Tio pli bone ol ĉio alia helpas al li/ŝi resaniĝi. Kredo je tio, ke ni estis pardonitaj, estas, verŝajne, la plej granda defio al la kredo de ĉiu el ni. Precipe malfacile tion agnoski al alkoholuloj, kies kredo ne estas altnivela. Necesas paroli kun alkoholuloj, ke pardonon ricevi eblas (Lk 7:42). "Ĉar per graco vi saviĝis per fido; ne per vi mem: ĝi estas dono de Dio; ne el faroj, por ke neniu fanfaronu" (Ef 2:8,9). Neeblas

kontraŭstari al la logiko de la vortoj el Rom 8: "Se Dio estas por ni, kiu estas kontraŭ ni?". Se Dio fordonis pro ni Sian filon nun, kiom multe ni ricevos, kiam ni releviĝos por la nova vivo kun Kristo. Li donis pro ni Sian filon kaj tio signifas, ke Liaj planoj rilate al ni estas grandiozaj. "Kaj la leĝo eniris, por ke la eraro plimultiĝu; sed kie peko plimultiĝis, graco multe pli superabundis" (Rom 5:20). Li faris la valon Aĥor, simbolon de malglora deiro de Dio, vojo de espero, kie en unu bela tago Izrael kantos, kiel ili kantis dum la elirado el Egipto (Hos 2:14,15). La promeso pardoni niajn pekojn estas reala kaj signifoplena (1Joh 1:9).

Por ricevi pardonon de niaj pekoj necesas penti pri ili. Pento inspiras nin al interilatoj kun aliaj homoj. Kiam en nia komunumo ni vidas penton de aliaj homoj, tio inspiras nin penti malgraŭ tio, ke ni ne tute klare komprenas, kio okazas inter Dio kaj ni. Multaj kristadelfianoj superis alkoholismon, multaj familioj havas sperton, kiu estus utila por tiuj, kiuj bezonas tian gvidilon. Multaj homoj ankaŭ nun penas superi alkoholismon. Vi povas interrilati kun ili, sendante al christadelphianalcoholics@bbie.org viajn mesaĝojn. Ni garantias vian anonimecon. "Anonimaj alkoholuloj" instruas, ke interrilatoj de alkoholuloj kun homoj, kiuj penas venki la saman problemon, helpas al ili mem. Al multaj homoj tio helpis. Sed ĉu ekzistas potenco pli forta, ol potenco de Kristo?! Interrilato kun alkoholuloj devas havi celon. La Sinjoro interrilitis kun pekuloj por alkonduki ilin al Dio. Ni ne povas supozi, ke se Jesuo partoprenis ĉe la tablo de pekuloj, tio signifas, ke ili jam estas enskribitaj en lia libro por eterna vivo. Lia kompatemo kaj insisto, persona ekzemplo de virteco kaj bonkoreco instigis pekulojn ŝanĝiĝi. Multaj kristadelfianoj erare opinias, ke ilin malsanktigas interrilatoj kun alkoholuloj. La Sinjoro ne donis al ni similan ekzemplon. La vundita homo, savita de la Samariano, similas al multaj el ni, pekemaj kaj preskaŭ nudaj surstrate. En la memoro aperas la bildo de alkoholulo, priŝtelita kaj senvestita de socia malsano, reklamo de alkoholaĵoj kaj tiel plu. Sed la Samariano (= Jesuo) forportis lin en la gastejon kaj petis la mastron prizorgi lin ĝis kiam li revenos. La gastejo simbolas la eklezion, en ĝi ni trovas spiritan forton kaj plibonigon de nia stato. Kaj tiel daŭros ĝis la Sinjoro revenos.

Ĉiu membro de la korpo, ĉu alkoholulo aŭ ne, kontribuas al sano de la korpo. Neniu membro povas diri, ke li ne bezonas la aliajn, "el kiuj la tuta korpo kunigita kaj kunfortikigita tra ĉiu artikolo de la livera sistemo, per energio, laŭ la mezuro de ĉiu parto, faras kreskadon de la korpo, por la sinedifado en amo" (Ef 4:16). Forto kaj energio venas al ni de la korpo de Kristo. Tragike estas, ke la korpo de kredantoj estas komprenata de multaj alkoholuloj kaj ankaŭ tiuj, kiuj prizorgas ilin, kiel io mallaŭdinda, hontinda kaj nekomprenebla. La veron diras la Sankta Skribo: jes, la korpo de Kristo estas

granda forto kaj potenco, kaj en ĝi oni povas trovi por si helpon kaj subtenon. Ĝuste tia forto, garantianta anonimecon, helpas venki problemojn de alkoholuloj. Ni bezonas liberigon de peko kaj juĝo. Tiuj du pekoj obstaklas nin por iĝi la forto de bono, eĉ hakanta tranĉrando de tiu generacio, kiun ni tiel facile povus atingi.

3.4 LA NOVA VIVO

Paŭlo kelkfoje substrekis, ke pro baptiĝo nia statuso ŝanĝiĝas. Ni estis perditaj kaj implikiĝintaj en la mondo de peko. Nun ni estas liberaj de ĝi, ni estas en Kristo. Sed malgraŭ nia nova statuso en ni restas kutimo vivi laŭ la antaŭaj moralaj principoj. Li priskribas nian antaŭan vivon kaj alvokas nin spirite ŝanĝi nin kaj deiri de ĝi. Tiun fakton, ke Li konsideras nin en Kristo, kiel senmakula fianĉino de Sia filo, ni devas akcepti kiel devon vivi kaj konduti kiel Li. Ni devas celi iĝi tiaj, kiujn Li nin konsideras. Nur pripensu la vortojn de Dio: "Kaj nun se vi obeos Mian voĉon kaj observos Mian interligon, vi estos Mia amata propraĵo inter ĉiuj popoloj" (El 19:5). Tiu ĉi promeso estis plenumita – Izrael iĝis Lia popolo kaj akiris la statuson de Lia "amata propraĵo", malgraŭ tio, ke ne ĉiam ili iris laŭ la vojo de Dio.

Tion oni povas diri ankaŭ pri ni: same ni estis enkondukitaj en la Regnon de Lia kara filo, ni estis elvokitaj el mallumo al lumo kaj anoncintaj Lia popolo. Moseo diris: "La Eternulo promesis al vi hodiaŭ, ke vi estos al Li popolo propra, kiel Li diris al vi, se vi observos ĉiujn Liajn ordonojn". Atentu, ke Moseo diris - "Se vi observos ĉiujn Liajn ordonojn". Sed malgraŭ ilia malobeemo Li konsideris ilin Sia popolo.

Jen kelkaj ekzemploj:

"Kaj tiuj, kiuj apartenas al Kristo Jesuo, jam krucumis la karnon kun ĝiaj pasioj kaj voluptoj" (Gal 5:16-25).

Por Paŭlo - la karno estas vivo antaŭ baptiĝo; spirito – vivo post baptiĝo. Sed Galatoj, ŝanĝinte la statuson, daŭrigis la vivon de la karno.

"Kaj tiuj, kiuj apartenas al Kristo Jesuo, jam krucumis la karnon kun ĝiaj pasioj kaj voluptoj" (Gal 5:16 = Rom 6:6). Ili devis deiri de siaj antaŭaj kutimoj – kolero, mensogo kaj tiel plu (Ef 4:25-28).

Pri tio diras ankaŭ Rom 6, kiu estas didiĉita al baptiĝo. Paŭlo turnas sin ne al nekredantaj homoj, kiuj bezonas baptiĝi. Li turnas sin al spirite malfortaj gefratoj jam baptitaj, alvokante ilin deiri de la antaŭaj kutimoj.

Antaŭ baptiĝo ni estis en la mallumo: "...iam vi estis mallumo, sed jam vi estas lumo en la Sinjoro; iru kiel infanoj de lumo (ĉar la frukto de la lumo estas en ĉia boneco kaj justeco kaj vero)" (Ef 5:8,9).

Li avertas la Koloseanojn malvivigi malĉastecon, malpurecon, volupton, malbonan deziron kaj avidecon, malgraŭ tio, ke ili entombigis tion ĉion dum baptiĝo (Kol 3:5 = Rom 6:6). Pli sube ni legas, ke ili jam ne faras pekojn, "en kiuj vi ankaŭ iam iradis, kiam vi vivis en ili", kvankam de ekstere ŝajnis, ke nenio ŝanĝiĝis post ilia baptiĝo (Kol 3:7). Ree Paŭlo diras, ke se ili volas esti bonaj en la okuloj de Dio, ili devas ne peki ĉiam.

Ni obeas al la vero "por sincera amo al la frataro, amu unu la alian el la koro fervore" (1Pet 1:22). Nia obeo al la vero de Kristo metas nin en la statuson de tiuj, kiuj sincere amas siajn fratojn.

Tito diras al gefratoj en Kreto, ke ili estas lavitaj per baptiĝo, kaj pro tio ili devas ne paroli malbonon rilate al aliaj gefratoj, kiel ili kutimis fari tion antaŭe (Tito 3:2-6). Sed ili faradis tion eĉ post baptiĝo!

Paŭlo avertas, ke malĉastuloj kaj pekuloj ne heredos la Regnon de Dio: "Kaj tiaj estis kelkaj el vi; sed vi laviĝis, sed vi sanktiĝis, sed vi justiĝis en la nomo de la Sinjoro Jesuo Kristo kaj en la Spirito de nia Dio." (1Kor 6:11). Paŭlo diras, ke ili estis lavitaj per baptiĝo en la nomo de Jesuo Kristo. Pro tio, ke ili fariĝis senkulpaj, sanktaj kaj justaj, ili devas:

Agnoski, ke iliaj korpoj estas templo de la Sankta Spirito kaj glori Dion korpe kaj spirite.

Kompreni, ke ili ne apartenas al si mem kaj ne povas vivi kiel ili volas.

Agadi kvazaŭ ili agas kune kun Kristo.

ĉ) Permesi al la potenco de la Krista resurekto agi en ilia nova vivo.

La Korintanoj klare konsciis tion, sed daŭrigis drinkadon kaj malĉastadon. Ili kutimis konduti tiel. Sed Paŭlo diras al ili, ke ilia statuso ŝanĝis kaj ke ili devas per faroj konfirmi tion. De psikologia vidpunkto peko ĉiam trovas pravigon por si. Ili ankaŭ diradis: "Viando - por la ventro, kaj la ventro - por viando". La respondo de Paŭlo estas jena: se ni estas en Kristo, ni devas preĝi pri tio, ke niaj propraj deziroj estu malvivigitaj. Per baptiĝo ni mortas por peko, ni serĉas novan vivon, kaj en tia okazo forton al ni donas la espero, kiun ni ricevis per baptiĝo je la Sinjoro. Alkoholuloj-kristanoj havas

trankviligon: ili estas lavitaj, sanktigitaj, pravigitaj kaj agnoskitaj justaj. Rememoru vian baptiĝon kaj tion, kio okazis tiam. Provu vivi tian vivon. Alkoholuloj same bezonas rememorigojn, ke ili baptiĝis, kiel bezonis tion la Romanoj. Dank' al tiaj rememorigoj ili sentas respondecon antaŭ Dio, kaj ĉe ili aperas novaj senlimaj eblecoj. Rememorigu al ili pri tiu tempo, kiam ilia vivo en Kristo nur komenciĝis. Parolu kun ili pri tio...

La frukto de la Spirito influas al menso, kaj tio povas superi alkoholismon. Niaj profundaj konvinkoj, ke la alkoholulo neniam ĉesos drinki, povas alkonduki al mirinda rezulto; la konvinkoj fortikiĝos tion, kion ni timas. Se la problemo estas rekonita, tro akra reakcio kaj rapidaj agoj ne estas saĝaj agoj. Tiuj, kiuj loĝas kune kun alkoholuloj devas iom-post-iom prepari grundon por evoluo de sekvantaj spiritaj trajtoj:

POZITIVAJ MEDITOJ

Alkoholuloj kaj iliaj familianoj estas kaptitaj de la sindromo de "batalo-aŭ-flugo". Ili volas senprokraste kaj per ĉiuj rimedoj decidi la problemon. Kredo je la vero de Dio donas al ni eblecon atingi tiun rezulton nur per pozitivaj meditoj. Ni legas en la Biblio: *"Fine, fratoj, kio ajn estas vero, kio ajn honesta, kio ajn justa, kio ajn ĉasta, kio ajn ŝatinda, kio ajn bonfara; se estas ia virto, se estas ia laŭdo, tion pripensu"* (Fil 4:8).

Celu akiri certecon pri tio, ke vi venkos la problemon de alkoholismo, penu partopreni agojn de Dio – tio helpas al vi venki sintrudan ideon pri seniran situacion, kiu estas ĉirkaŭ vi.

KONTROLO PRI SENTOJ KAJ AGOJ

"Homo, kiu ne povas regi sian spiriton, estas urbo detruita, kiu ne havas muron" (Sent 25:28). Tiu homo kun malfacilo superas siajn emociojn. Lia rezulto estas priskribita en Gal 5:19-21: "malĉasteco, malpureco, voluptemo, idolkulto, malamikeco, malpaco, ĵaluzoj, koleregoj, partiemeco, skismoj, herezoj, envioj, ebrieco...". Por regi siajn emociojn alkoholuloj devas scipovi agnoski siajn erarojn, ĉar nur post jaroj emocioj iĝas sensignifaj. Alkoholuloj povas perdi kontakton kun si mem. Necesas preparoli kun ili iliajn sentojn. Certe, vi povas ricevi simpligitajn respondojn, similaj al "nenion gravan", ja nenion krom tio ili povas respondi. Sed pacience parolante kun ili, provu pli profunde penetri en iliajn sentojn.

JESUO EN NIA VIVO

Konscio de tio, ke Jesuo plenumas en nia vivo la ĉefan rolon, kuraĝigas nin. "Tiu sama spirito estu en vi, kiu estis ankaŭ en Kristo Jesuo" (Fil 2:5). "Mi ĉion povas fari en tiu, kiu min fortikigas" (Fil 4:13). "Ĉar Dio donis al ni spiriton ne de malkuraĝeco, sed de potenco kaj amo kaj sinregado" (1Tim 1:7).

INTERRILATOJ KUN ALIAJ HOMOJ

Alkoholuloj laŭesence estas solecaj homoj. "Ĉar se ili falos, unu levas la alian; sed ve al solulo, se li falos, kaj se ne estas alia, kiu lin levus" (Pred 4:10). Poeto de la 17-a jarcento Ĝon Donn skribis: "Homo ne estas insulo". Interrilatoj kun aliuloj estas difinitaj al ni de la Patro. Tio estas Lia vojo por ni. Dio kreis nin tiel, ke ni bezonas aliajn homojn. "Kaj Dio la Eternulo diris: Ne estas bone, ke la homo estu sola; Mi kreos al li helpanton similan al li" (Gen 2:18).

Povas okazi tiel, ke familiaj kaj amikecaj komunikiĝoj ne sufiĉos por alkoholuloj. Granda forto estas en ebleco konfesi siajn erarojn al aliaj homoj, sed ĉiu forto povas malfortiĝi, se anstataŭ helpo kaj kompreno venas klaĉoj kaj malkonfido. Ni bezonas komunikiĝon kun aliuloj. Sciencistoj atestas: por ke homo fartu bone korpe kaj spirite, li devas havi sufiĉan komunikiĝon kun aliaj homoj. Por la familianoj de alkoholuloj estas malfacile akcepti tiun fakton, ke alkoholuloj volas esti solecaj. La familianoj volas esti ĉiam apud ili por helpi al ili kaj evitigi malfacilaĵojn. Se vi cedis al alkoholuloj, tio ne signifas, ke vi malsukcesis. Deĵeti la kulpon sur aliajn homojn estas karakteriza trajto de alkoholuloj. La plej bonaj amikoj estus, certe, gefratoj, kiuj povus gajni tiun batalon. "Se ni aflikiĝas, tio estas por via konsolo kaj saviĝo; aŭ se ni konsoliĝas, tio estas por via konsolo, kiu energias, per la pacienca elportado de la samaj suferoj, kiujn ni ankaŭ suferadas" (2Kor 1:6). Inter unuigitaj per la sama problemoj de alkoholuloj povas esti amikaj interrilatoj.

Rilatoj de homoj al alkoholuloj ludas gravan rolon. Se la alkoholulo atingis la staton de supreniranta spiralo, se li estas en la korpo de Kristo, li superos la malsanon. Sed estas danĝero fari eraran paŝon, fari ĝin estas facile kaj ĝi povas revenigi la alkoholulon al la malsupreniranta spiralo. Tio ŝanĝas vivon de homoj, kiuj ne estas alkoholuloj. Ni devas ne sekvi la intencojn de la karno (Rom 13:14) – la alkoholulo devas eviti tiujn homojn kaj lokojn, kiuj provokas lin drinki. Specialaj esploroj atestas, ke en tiuj lokoj, kie la leĝo ne malpermesas senkontrolan drinkadon, tie akre kreskas nombro de mortoj inter alkoholuloj. (11) Foresto de provokaj eblecoj malaltigas riskon reveni al la alkoholismo. Ni estas entiritaj en spiritan militon, venki en kiu ni povos nur kun helpo de Dio: "En mia koro mi konservos Vian diron, por ke mi ne peku antaŭ Vi" (Ps 119:11).

POST LA VENKO

Se alkoholuloj ĉesis drinki, estas ankoraŭ frue opinii la problemon venkita. Konsideru tiujn ĉi strangajn, sed realajn statistikajn fenomenojn: plimulte da partneroj de alkoholuloj ne subtenas ilin en iliaj kutimoj drinki. Li aŭ ŝi restas sobraj. Sed... foririnte de la edzo aŭ de edzino-alkoholulino, ili denove trovas al si partneron-alkoholulon. Kial tio okazas? Dum la periodo de alkoholismo partnero (precipe virino) prenas al si decidon de ĉiuj ĉefaj problemoj. Ŝi decidas ĉiujn demandojn sen konsideri opiniojn de la alkoholulo. Ŝi scias ĉion pli ĝuste. Ŝi estras en la interrilatoj. Kaj por ŝi estas nekredeble malfacile rilati al sia nova partnero sen iugrada malestimo kaj patronado. En tiuj okazoj povos helpi interrilatoj kun homoj, kiuj spertis similajn problemojn.

Ni nurnu nin al la parabolo pri la pliaĝa filo. Povas esti tiu ĉi parabolo estas emocia mesaĝo. La pliaĝa filo estis ĵaluza kaj plenigita de domaĝo al si mem. Li opiniis, ke lia multajara pacienca obeado (kaj, certe, li trotaksis sian pravecon) estis forgesitaj tuj post la reveno de la malŝparema frato. Li ne povis pardoni al la frato, ke li malŝparis sian havaĵon por malĉastaj virinoj. Li ne povis pardoni la antaŭaj pekoj de sia frato eĉ tiam, kiam la frato ekpentis pri la farita. Rezulto estis tragika. Li ne volis plu resti en la patra domo nur pro tio, ke estis malfacile por li superi la ĵaluzon kaj pardoni la fraton.

5. KONKLUDO

Por ĉiuj homoj kunligitaj kun la tragedio de alkoholismo staras nesolvita demando: Kial mi? Kial mi estas alkoholulo... Kial al mi estas antaŭdistinite vivi kune kun alkoholulo? Sen kredo je tio, ke Dio ekzistas, ke Li havas rilate al ĉiuj flankoj de nia vivo Sian apartan planon, ke Li gvidas nian vivon, ni ne trovos respondon aŭ trovas la eraran. Mi estas konvinkita, ke Dio ne donas al ni pli ol ni povas elteni. Ĉiu el ni mem devas porti sian krucon. Mispaŝante, falante, sed porti ĝin. Eĉ nia Sinjoro faletis, kiam li iris sian lastan vojon al Golgota. Kaj ni ĉiame devas vidi antaŭ ni tiun krucon, kiun poste portis lia disĉiplo. Niaj vojoj malsimilas. Por unuj tio estas alkoholismo, por la aliaj – geedza perfido, narkotaĵoj, korpa aŭ mensa neperfekteco. Tiun ĉi liston oni povas daŭrigi, dirante pri la sorto de ĉiu el infanoj de Dio. Ĉiu el ni havas sian propran krucon, kaj sian vojon por iĝi simila al la Sinjoro, kiu alvokas nin.

Kiel diris mia amiko Stiv Ĝonson: "Tio estas procezo, sed ne rezulto". Aŭ alia frato Ĝon Stibbs diris al mi dum sia persona tragedio: "Tio estas veturado, sed ne fina haltejo". Sendepende de tio, ĉu ĉesas via alkoholulo drinki aŭ ne, de via reago, de via konduto dependas, ĉu estos vi mem en la Regno aŭ ne. Kaj nur tio havas signifon, kaj nur en tio estas la plej granda malfacilaĵo, ĉar en tiu ĉi mondo, en kiu ni vivas, efemera feliĉo kaj plezuroj estas alte taksataj.

Sendepende de tio, ĉu ĉesos via familiano drinki aŭ ne, viaj agoj preparas vin por via ĉefa antaŭdistino – la Regno. Certe, estas malfacile akcepti tion mense, ĉar ni vivas en la mondo, en kiu oni strebas havi feliĉon kaj plezurojn tie ĉi kaj jam nun. Ŝajnas, ke Dio estas malproksime de ni. Sed penu kompreni la spiriton de Manoah, kiu volis, ke Dio ĝuste en tiu momento sendu anĝelon al li por doni konsilon rilate al lia filo Ŝimŝon. "Kaj la anĝelo de la Eternulo ne montris sin plu al Manoah kaj al lia edzino. Tiam Manoah konvinkiĝis, ke tio estis anĝelo de la Eternulo" (Juĝ 13:21). Tiu enmiksiĝo de Dio en lia vivo konvinkis Manoahon, ke Dio atentis pri ili. Tio rilatas ankaŭ al ni kaj al aliaj homoj.

Jeremia konsideris sian amatan popolon laŭ iliaj agoj kaj interrilatoj. Li komprenis, ke nur bonkoreco de Dio povas ŝanĝi ilin; kaj ni devas danki Dion pro Lia amo al ni kaj pro tio, ke ni estas ne alkoholuloj. Jeremia dankis Dion: "Ĝi estas favorkoreco de la Eternulo, ke ni ne tute pereis; ĉar Lia kompatemeco ne finiĝis, sed ĉiumatene ĝi renoviĝas; granda estas Via fideleco. Mia parto estas la Eternulo, diras mia animo; tial mi esperas al Li. La Eternulo estas bona por tiuj, kiuj esperas al Li, por la animo, kiu serĉas Lin" (Plor 3:22-25).

ALDONO 1: PRINCIPOJ DE LA SOCIETO DE ANONIMAJ ALKOHOLULOJ "DEK DU PAŝOJ"

Ni agnoskis, ke ni estas senfortaj en la batalo kun alkohlismo – niaj vivoj estas ne regataj de ni.

Ni atingis komprenon, ke estas potenco, kiu povas resanigi nin.

Ni akceptis decidon dediĉi niajn vivojn al Dio, disponigi al Li niajn zorgojn.

Ni esploris nin mem.

Ni rekonis Dion; ni komprenis nin mem kaj aliajn homojn, kiuj estas same pekemaj, kiel ni estas.

Ni estas pretaj, ke Dio korektu ĉion malbonan en nia karaktero.

Ni sincere petas, ke Dio forigu ĉion malbonan el ni.

Ni listigis ĉiujn homojn, al kiuj ni iam ajn malutilis kaj ni volas korekti nian konduton.

Ni faris bonon al homoj ĉie, kie ni nur povis tion fari.

Ni esploradis nin mem kaj korektis niajn malbonajn agojn.

Ni celis pere de preĝoj kaj meditoj blibonigi nian kontakton kun Dio, kaj petis Lin, ke ĉio, kio okazas al ni, okazu laŭ Lia volo.

Ricevinte spiritan sperton kiel rezulton de tiuj ĉi paŝoj, ni provis sciigi ĝin al alkoholuloj kaj praktiki tiujn principojn en ĉiuj niaj aferoj.

ALDONO 2: KELKAJ KRISTANAJ FONTOJ

Adresoj de anonima ret-poŝto por korespondi kun aliaj alkoholuloj kaj iliaj familianoj: [christadelphianalcoholics @bbie.org](mailto:christadelphianalcoholics@bbie.org)
info@carelinks.net

En Orienta Eŭropo - konsultejo en la rusa kaj angla lingvoj:

a. k. 1903, Vilno 2012 Litovio;

a.k 97, Riga 1007, Latvio;

p.o. Box 3034, South Croydon, Surrey, CR2 0ZA England

RIMARKOJ

Karolin Knepp, "Duonmalplena glaso", revuo "New-Jork Tajms (09.05.1999), p. 19.

Ĝejn Kinnej kaj Gven Leaton, "Plimalfortigi la kapton" (S-Lui: Mosbi, 1995) p. 21. Tio estas tre valora fonto de statistiko kaj faktoj koncernaj al alkoholismo.

Kristadelfiana broŝuro de frato Ted Farrarom "Kial kristadelfianoj devas ne trinki alkoholaĵojn".

Ĝorĝ Vallem "Drinkado kaj alkoholismo" – konsiloj pri alkoholismo kaj narkotismo. (Teĥas, 1965), p. 14.

Derril Anaba kaj Viljam Kohen "Influo de psikoaktivaj substancoj al homa korpo kaj menso", (Eŝlend, aŭ C.N.S., 1993), p. 135.

Roj Hatfield "Alkoholulo en eklezio", Kristanismo hodiaŭ, 18.08.1981, p. 28.

Andre Bastanobe "Kolero de vinberistoj" (Grend repidz: Bejker, 1987).

Ĝejn Kinnej kaj Gven Leanton "Plimalfortigi la kapton", (S-Lui: Mosbi, 1995), p.21

Por liberiĝi de alkoholismo legu la pruvojn de frato Piter Bejliss "Danĝero de narkotismo kaj alkoholismo", aperigitan de Kristadelfiana grupo de protektado.

Paul Martin "Resaniganta menso", 1997, p.157.

(11) K.M. Magruder "Mortoj pro alkoholismo...", 1976